

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 52 - 25 - Kuruş

11 - Mayıs - Çarşamba - 1949

BU SIRADA RAYMOND ROMADA ÇOCUĞUNDAN BİR HABER ALAMADIĞI İÇİN ÜZÜNTÜ İÇİNDEDİR.

HATA BİR KAC GÜN SORRAKI EVLENME HEYECANI DAHI OANA ÜZÜNTÜSÜNÜ UNUTTURAMAMAK TADIR. EĞLE BÖS YERE OANA BU ÜZÜNTÜSÜNÜ UNUTTURMAYA ÇALIŞMAKTADIR.

HAKLISIN EĞLE. NEYAPAYIM ELİMDE DEĞİL.

ADETA OĞLUNU KISKANMAĞA BAŞLADIM. RAYMOND. BENİ AFFET NEYAPAYIM. SENİ ÇOK SEVİYORUM. AŞKIMLA SAN İSTIRABIMI UNUTTURMAGA ÇALIŞACAGIM.

22

43

DÜĞÜNDEN İKİ GÜN ÖNCE EĞLE İLE RAYMOND BİR KABUL RESMİ TERTİP EDERLER. ROMANIN BUTÜN YÜKSEK SOSYETESİ DA VETLİ BULUNMAKTADIR. RAYMANDUN ÜZGÜNLÜĞÜNE RAĞMEN EĞLE ÇOK NEŞELİDİR. NİHAyet RÜYASI TAHAKKUK ETMEKTEDİR.

BELKİ ESKİ EVLENME GÜNÜNÜ HATIRLADIĞI İÇİNDİR.

MUSTEKBEL GELİNİN NESESİNE MUKABİL DAMATDA BİR DURGUNLUK VAR.

ÇİRPİNAN KALPLER

BİR USAK YAKLAŞIR. RAYMOND DA BİR TELGRAF GETİR.

SIZE AİT EFENDİM.

HER HALDE BİR TEBRİK TELG RAFİDİR. ÖTEKİLERİN YANINA KOYUN.

AZ SONRA SANKİ İPNOTİZE OLMUS GİBİ MASAYA YAKLAŞIP TELGİRAFA BAKAR.

ADRESİ BANA YAZILMIŞ. HER HALDE BİR ARKADAŞ TEBRİK ETMİSTİYAZMIŞTIR. FAKAT BİR TARAFTANDAN BENİMLE İÇİNDEN ALAY ETMEKTEDİR. AH KLARA SENİ HİÇ UNUTMIYACAĞIM.

EĞLE YAKLAŞIR VETELGİRAFI GÖRÜR.

BAŞKA BİR TELGİRAFMİ?

EYET ŞİMDİ GELDI HER HALDE BİR TEBRİK OLACAK. İSTERSEN AÇ OKU.

52

EĞLE TAM TELGİRAFI ALMAK ÜZERE İKEN DAVETLİLERDEN BİRİ GELİP KENDİSİYLE DANS RICA EDER.

BU TANGOYU BERABER YAPABİLİRMİYİZ?

MEMNUNİYETLE BUNDAN SONRAKINI RAYMOND İLE YAPARIM DEĞİLMİ?

TABİİ.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

RAYMOND GÖZLERİNİ
BİRTÜRLÜ AYIRMAZ.
NİHAİYET ALARAK
OKUR.

22
44

KARA ! DERHAL KAPRI-
YE GELMEMİ BİLDİRİYOR.
ACABA ÇOCUK ONUN
YANINDAMI ? HEMDE
HAREKETİMDEN KİM-
SEYİ HABERDAR ETME-
MEMİ İSTİYOR.

USAĞA DERHAL OTOMOBİLİ HAZIRLAT-
MASI İÇİN EMİR VERDİKTEN SONRA EĞLE-
YE KISA BİR MEKTUP YAZAR : BENİ ME-
RAK ETME. BEN YARIN AKSAMA DÖNE-
CEĞİM. ACELE BİR İS İÇİN ÇAĞRILDIM.
ONDAN SONRADA MAŞANIN ÜZERİN-
DE DURAN FOTOĞRAFA MAHZUN
MAHZUN BAKAR.

BİLMEM BUNDAN SONRA
Kİ HALİMİZ NE OLACAK
EĞLE.

KAPI VURULUR VE İÇERİ-
YE USAK GİRER.

OTOMOBİL HAZIR EFENDİM.

PEKİ. MATMAZEL EĞLE BENİ SOR-
DUGU ZAMAN BU MEKTUBU KENDİ-
SİNE VERİRSİN. SAKIN DAHA
ÖNCE VERME HA !

AZ SONRA EĞLE AŞAĞIDA SALONDA VAAD ETTİĞİ DANSI
YAPMAK İÇİN RAYMONDU ARAMAYA BAŞLAR.

GARİP SEY, ORTADA
YOK

BELKİ BAHÇEYE ÇIKMIŞTIR.
İÇERİSİ ÇOK SICAK.

EĞLE İÇİNDE
TUHAF BİR
HİSLE TELGI-
RAFLARIN
YANINA YAK-
LASIR. RAY-
MONDUN
ADRESİNE
GELMİŞ OLA-
NI GÖREMEZ.

KABAHAH SİZDE OLDU EVİANS.
BEN TAM TELGİRAFI AÇAR-
KEN DANS TEKLİF ETTİ-
NİZ.

NE OLU-
YOR EĞ-
LE.
MÜHİM
BİR SEY
Mİ İDİ ?

USAĞ EĞLEYE YAKLAŞARAK MEKTUBU VERİR.

BİY EFENDİ OTOMOBİLLE DİSARİ
ÇIKMADAN ÖNCE BU MEKTUBU
SİZE VERMEMİ TENBİH ETMİŞTİ.

NEDİYOR ? MERAKIMI AFFEDİN.
CİDDİ BİR SEY OLMASIN
DİYE ÜZÜLÜYORUM.

YARIN DÖNECEĞİNİ YAZI-
YOR

ARKASI VAR

Douglas Best hikâyesini şöyle anlatır:

« O zamanlar Borneo'daki çiftlikte hem rahatım yerindeydi, hem de dünyanın parasını kazanıyordum. Fakat rahat bana batıyordu. Yerimde duramadım. İşlerimi tasfiye ettim ve Kanadaya gidip biraz da soğuk memleketlerde şansımı denemeğe ve milyoner olmaya karar verdim. Bir ay sonra Vancouver'de karaya ayak basıyordum. Basıyordum ama, vapurda gayet tatlı birkaç ah-bap edinmiştim. Uzun yolculuk sırasında poker masası başından kalkmamıştık ve neticede Kanadaya tırıl bir halde ulaşmıştım. Vancouver'de bir otele indim. Hafta sonunda otel hesabını getirdikleri vakit gayri ihtiyari güldüm. Param yoktu. Otel sahibi de güldü. Beni kapı dışarı etti ve valizlerimle eşyama da hâtıra olarak sakladı.

Böylece otelden uğratıldıktan üç gün sonra karnım açlıktan zil çalmaya başlamıştı. İster istemez bir lokantanın camekânına yanaşmış, ağzımın suları aka aka yemekleri seyre dalmıştım. Bir ara, vitrinin camında, arkamda birinin durduğunu gördüm. Göbekli, kırantadan, tatlı yüzlü bir adamdı. Bana bakıyor olmalıydı. Dönüp neden baktığını soracağım vakit hemen yoluna devam etti.. Etti ama cebinden yere bir kâğıt düştüğünü de görmemezlik edemedim. Bir iki adım ilerleyip yere düşen kâğıdı aldım. Ne görsem beğenirsiniz?. Bir dolar!. Ben yerden bir doları kaldırıncaya kadar o, birkaç adım daha yürümüş ve cebinden dörde katlanmış bir kâğıt daha düşürmüştü. Yine birkaç adım yürümek, onu da almak gerekti. Baktım: Yine bir dolar!.

Artık yolum belliydi. Peşine düşmüştüm. Gidiyor, yürüdükçe bir dolar düşürüyordu. Ve ben de düşen bu dolarları toplayıp duruyordum. Böylece beş altı dolarlık bir yol yürüdükten sonra nihayet hızlanıp yanına ulaştım. Elimi omuzuna dedirdim:

— Bayım, affedersiniz! dedim. Cebinizden paralar dökülüp duruyor!

Şimdi siz hayret edeceksiniz! Ama hemen söyleyeyim ki benim, kıranta adama yaklaşp böyle söylememin sebebi, ne gayet dürüst ve namuslu oluşum, ne de o anda merhamete kapılışımdır. Dolarları topluya topluya yürürken bir polis memurunun da bu olan bitenleri görüp peşimize takıldığını farketmiştim. Netekim ben kıranta adama yanaşır yanaşmaz, memur da bir köseyi

Douglas'ın Amcası

Nakleden: C. C. Cem

dönüp ortadan kaybolmakta gecikmedi.

Kıranta adam, kendisine uzattığım dolarları görünce:

— Aferin! dedi. Çok namuslu bir delikanlı imişsiniz. Neden renginiz bu kadar soluk?. Niçin böyle avurtlarınız gökmüş?. Benim adım Cornabe'dir.. Size bir yardımında bulunabilirim miyim?

Sevindim:

— Şüphesiz!.

Dedikten sonra Mister Cornabe'ye başımdan geçmiş olanları anlattım. Hikâyemi sonuna kadar dinledi:

— Ben yufka yürek bir adamımdır Best!. dedi. Size iyilik etmek isterim.

Pasaportumu filân alıp baktıktan ve bütün kâğıtlarımı tam intizamında bulduktan sonra memnun memnun güldü.

— Yalnız bir merakım vardır.. Hasta insanları sevmem!. dedi. Sizi bir kere de doktora muayene ettirip sıhhi durumunuzu tesbit ettireceğim. Eğer sıhhatliyseniz, artık benim yanımda kalabilirsiniz..

— Peki ben buna karşılık ne yapacağım? diye sordum.

— Hiç!. dedi. Yiyip içecek ve yan gelip yatacaksınız!. Ben iyilik yapmayı çok severim!.

Mister Cornabe'nin evi, bir apartmanın dokuzuncu katındaydı. Hakikaten güzel döşenmiş bir zengin dairesiydi ve ortalık hizmetlerini de sabahları gelip öğleyin giden yaşlı bir kadın görüyordu. Bana güzel bir oda verdi. O günden sonra bol bol yiyip içmeğe ve aradaki zamanlarda da uyumaya koyuldum.. Arada bir, sokağa çıkmak istediğim zaman, Cornabe, bin ısrarla cebime para da koyuyordu. Hasılı, rahatım gayet yerindeydi. Bir gün sivri sakallı bir adam geldi. Herhalde doktordu. Beni bir adamakıllı soydu. Tepeden tınağa iyice muayene etti ve gitti.

Bu ziyaretin akşamı, Mister Cornabe bana:

— Doktor, seni tam bir sıhhat içinde bulmuş delikanlı! dedi. Turp gibiyimisin! Artık seni bağrıma basıyorum Douglas! Bundan sonra sen

de bana Cornabe amca dersin.. Anladın mı?

Ne melek gibi adama çatmıştım yarabbi!.

İki hafta geçti geçmedi, şişmiş, fıstık gibi olmuştum. Ama, bir aksilik oldu.. Bir gün az kalsın kazaya uğrayordum. Bir akşamdı galiba.. Cornabe amca odama geldi:

— Haydi gel Douglas, aşağıdaki bara kadar inelim de birer kadeh viski içelim! dedi.

Daireden çıktık. Asansörün kapısını açtı.

— Gir bakalım! dedi.

— Yok siz önden girin!.

— Haydi canım.. Bırak şu eski usul terbiyeyi Allahını seversen.. Gir bakalım!.

Adımımı atmamla ayağımın boşa gittiğini hissetmem, bir oldu. «Aman, ne oluyoruz?» Derken can havliyle asansörün teline yapışmışım.. Yağlı teldi kendimi nasıl tutarım? Tabii aşağıya kadar kaydık.. Avuçlarım patlamıştı.. O sırada Cornabe amca da merdivenlerden paldır küldür inip yanıma koşmuştu. Asansör kabinesinin tepesinden aşağıya indim.. Hemen doktor çağrıldı, tedavi, hastahane... filân!.. Lâkin kendi kendime düşünüp duruyordum. Asansör yukarıya çıkmadan, asansör boşluğunun kapısı nasıl açılır? Sonra ben asansör boşluğuna girerken karşıma bakmış, orada bir ayna görmüştüm. Bu ayna, asansörün duvarındaki ayna olabildi. Zaten emniyetle ayağımı atışımın sebebi de oydu. Nihayet ellerimi sardırıp hastahaneden dönünce bir de baka-yım ki, asansör boşluğuna bir ayna asılı durmuyor mu?

Cornabe amca, bu müthiş kazadan kurtuluşuma okadar sevindi, ki gözlerinin yaşı günlerce dinmedi. Teselli için bana tam üç kat yepyeni elbise yaptırdı.

Bu kıranta adam, gelirat sahibi, keyifli bir zattı. Herhalde tabiat ilimlerine karşı hususi bir merak besliyor olmalıydı, ki evin bir odasını, lâboratuvar gibi kullanıyor ve orada bir takım mendebur hayvanat besliyordu. Börtü böcek, yılan, çıyan kabilinden şeyler...

Bir gece, henüz yatağa uzanmıştım. Ayaklarıma soğuk bir şeyler değdi. Hemen yerimden fırladım, ki bir de ne göreyim?. İki tane, en zehirli cinsinden yılan, yatağımda uyumuyor mu?. Herhalde, bu hayvanlar, lâboratuvardaki kafeslerinden kaçmışlardı. Zahir, kafesin kapısı açık kalmıştı...

Başka bir seferinde elimi yıkamak için lâvabodaki sabuna el atacağım sırada, sabunun altında bir

tel ucu görünce gözlerim açıldı. Elimi bile sürmeden teli takip ettim. Baktım, ki dosdoğru elektrik buvâtına bağlanmış.. Yani ya kazara elim bir değse, hemen vücudumdan cereyan geçecek ve ben de öbür dünyayı boylyacağım.. Teli Cornabe amcaya gösterdiğim vakit, hiçbir şey anlamıyormuş gibilerden başını salladı. Bana biraz para hediye etti. Zaten sık sık verdiği paralardan epeyce biriktirmiştim.. Keyfim ve sıhhatim yerindeydi... Benim keyfim yerindeydi ama, amcanın hiç de okadar keyifli olmadığını görüyordum. O sıralarda bir gün banyo ederken pis bir havagazi kokusu burnuma çarptı. Kendimi dışarıya dar attım. Meğerse banyonun havagazi ocağı bozulmuş, müthiş gaz kaçırmıyormuş.. Biraz daha duraymışım, zehirlenip gidecekmişim... Amcam meseleyi öğrenince pek canı sıkıldı. Bana:

— Eğer istiyorsan, senin seyahat istegine engel olmayayım!. Gıt şansını dene! dedi.

Halbuki onu yalnız başına bırakıp gitmeği kendime yediremiyordum. Üstelik gittikçe sevmeğe de başlamıştım.. Adeta sahici amcammış gibi geliyordu bana...

Bir akşam tiyatroya gittik. Dönüşte ikimizin de karnımız acıkmıştı. Amcam mutfağa gidip iki tabağa havyar koydu. Birini benim önüme sürdü. Ötekini de kendi önüne aldı. O sırada aklına şarap içmek de geldi. Tekrar mutfağa uzandığı vakit, ben de baktım, bana havyarı biraz çokça koymuş, onun önünde ise havyar az. Gönlüm kail olmadı. Tabakları değiştirdim. Benimkini onun önüne koydum, onun tabağını da ben aldım.

Karşılıklı havyarımızı yiyip şarabımızı içtiğimiz vakit Cornabe amca:

— Daha bir şey ister misin? diye sordu.

— Hayır amcacığım! dedim. Zaten iştahım yok.. Hattâ önüme koyduğunuz havyar bile bana çok göründü de tutup tabağımı sizinkiyle değiştirdim!.

Cornabe amca, bu sözleri duyar duymaz, yerinden nasıl fırladı; nasıl top gibi birkaç defa sıçradı ve nasıl mutfağa koşup bir şişe sütü son yudumuna kadar içti, anlata-mam!. Yüzünün morarmağa başladığını görünce ben de telaşlandım. Doktor çağırıldı. Hemen hastahane-ye götürüldü. Hem hastahane-ye epey bir zaman da yattı... Önceleri hergün ziyaretine gidiyordum. Fakat bir gün, kendisini tedavi eden doktor:

— Siz gelmeseniz iyi olacak! Sizi görünce daha fenalaşıyor!.

Deyince ben de ayağımı kestim tabii...

Amca, üç hafta sonra tamamen iyileşmiş bir halde eve geldi. Beni görünce hemen:

— Sevgili oğlum Douglas! dedi. Sen, gençsin.. Böyle evde kapalı kaldıkça hantallaşacaksın. Sana beş yüz dolar vereyim de git biraz sergüzeşt yaşa!.

Cevap verdim:

— Beş yüz değil, beş bin isterim sevgili amca!.

Çünkü amca hastahanedeyken, evde biraz ortalığı kolaçan etmiş ve yazıhanesindeki evrak arasında bir sigorta poliçesi bulmuştum. Bu poliçede yazdığına göre, hayatım sigortada ettirilmişti ve başıma bir kaza gelirse Mister Cornabe adlı bir zat, 200 bin dolar prim alacaktı... Sıhhatimi muayene eden doktorun, sigortadan gönderilmiş olduğunu o poliçe bana anlatmış ve sık sık neden kazaya uğradığımı da o zaman sezmıştim.

Yufka yürek Cornabe amca ile al aşağı, vur yukarı 3000 dolara pazarlık ettik. Amca, dolarları yaşlı gözlerle uzattı ve ayrıldık.. Ayrılış o ayrılış... O gün, bugündür Cornabe'nin yüzünü görmedim! »

Ben semirdikçe amcanın da keyfi kaçıyor gibiydi.

Kant, arabanın bütün camlarını kaldırarak hayvanı içerde bıraktı. Sonra iki arkadaş yolun üstünde duran Dallasa ulaştılar.

— Şimdi ne yapacağız?

Dallas kısaca:

— Şöyle bir ortalığı kolağan edeceğiz! dedi.

Bahçe kapısının hemen arkasında geniş yol ikiye ayrılıyor, birisi bahçeye doğru uzanırken, öteki de gittikçe kesifleşen ağaç yaprakları altında karararak büyük bir kapiya varıyordu. Bu kapı hizasında pencereler, üstünde de dam görünüyordu. Duvarların üstüne cam parçaları dikilmişti ve bütün bina, bir nevi hapishane manzarası gösteriyordu. Ortalıktaki derin sükûnet, bu hissi daha ziyade arttırıyordu. Üç adam durup boşu boşuna etrafı dindiler.

Nihayet Dallas:

— Peki ama canım, burada muhakkak birileri olacak! dedi.

Kant da eliyle yeri gösterdi:

— Baksana yerde, yepyeni otomobil izleri var!

Bahçe kapısı kilitliydi ama, tırmanıp üstünden aşılar ve sağ tarafa kıvrılarak bir takım fidanların arasına gizlendiler. Burada fundalıklar da vardı ve bahçenin bu tarafına gayet vahşi bir görünüş veriyordu. Üç arkadaş, görünmemek için sağ tarafa doğru biraz daha ilerleyince, fundalar yüzünden kapıyı göremez oldular. Tam zamanında farkına vardılar ama, ne çare, ki yol ile aralarındaki mesafe bir hayli uzamıştı ve felâketi önlemeğe de artık imkân kalmamıştı.

Birdenbire kulaklarına yolda bir ayak sesi çarpmıştı. Bacaklarının üstünde dikilerek bakınca Hartigan'ın, elinde tabancası, binaya doğrulduğunu ve köpeğin de etrafında hoplayıp koştuğunu gördüler. Arkadaşları yerlerinden fırlayıp da mani olmak için bir hareket yapmaya kadar binbaşı, kapının yanındaki çingirak teline asılmış çekivermişti. Şiddetli bir çingirak sesi duyuldu. Bir ağacın arkasına sığınmış olan Dallas, hızla ileriye atılarak seslendi:

— Hartigan! Hartigan! Ne yapıyorsun?

Lâkin binbaşı hiçbir şey duymaz görünüyör ve asabiyetle çingirak teline asılıp duruyordu.

İngiliz hemencecik tekrar ağacın arkasına sindi. Çünkü parmaklıkları bahçe kapısı yavaş yavaş açılmıştı. Fakat aynı anda birdenbire tekrar kapanınca, Hartigan'ın da hiddetle haykırdığı duyulmuştu:

— Açacak mısınız bu kapıyı?

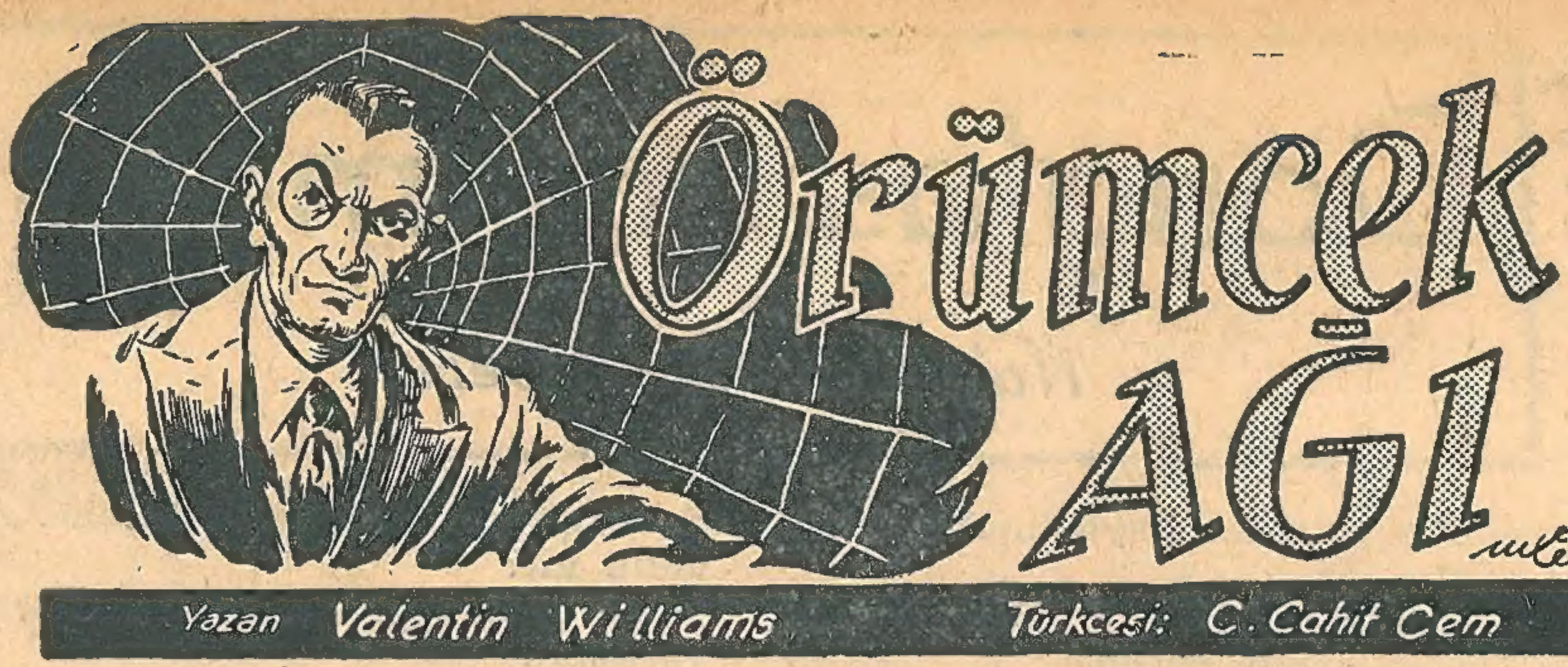
Bir yandan da tabancasının dipçigiyle, şiddetli şiddetli kapiya vurup duruyordu.

Bahçe kapısından yirmi metre kadar ötede, bahçe duvarının köşe peydahladığı bir yerde küçük bir kule vardı ve burası geçilince şatonun kapısı ile karşılaşılıyordu. Birdenbire bu küçük kulenin tek penceresinin kapağı açıldı. Dışarıya doğru bir alev sütunu uzandı. Aynı anda da bir silâh sesi duyuldu. Binbaşı yere düşüverdi.

Fon König, üç arkadaşın binbaşıya en yakın duranıydı. Hemen Hartigan'ın imdadına koştu. Halbuki binbaşı hızla yerinden fırlamış, sinecek bir köşeye doğru seğırtmişti. Kulenin penceresine bir kurşun yağmurudur boşandı. Kant, tabancasının şarjörünü, pencereyi nişanlayarak boşaltmıştı. Aynı anda Dallas da saklandığı yerden çıkarak, duvarın dönemesinde kayboldu.

Fon König, Fransızın ateş ettiğini görünce yolun yarısında geriye dönmüş, mütereddit, duralamıştı. Kulenin penceresinde kansız bir yüz belirdi. Sonra kıllı bir el, tabancasını parmaklıklardan dışarıya çıkardı. Bir silâh sesi duyuldu ve Volf, olduğu yerde dönerek yüzükoyun yere yıkılıverdi. Bir daha da kılmıdamadı.

Kant, başını iğmiş, tabancasını

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 34

dan dumanlar tüterek, gizlendiği yerden fırlamıştı. Kulenin penceresini siper alarak ateş eden adam, pencereye yağın kurşunlara ehemmiyet vermiyerek Fransız doğru habire ateş ediyordu. Fakat beri yandan Kantı korumak istiyerek, pencereyi nişanlayıp ateş eden de Hartigandı. Kuledeki haydudun kurşunları, Fransız subayının etrafına yağıp duruyordu. Lâkin Kant, bunlara aldırmadan Volf'a ulaştı.

Bu sırada binbaşının, pencereyi kurşun yağmuruna tutması, kuledeki adamı ihtiyatlı olmaya sevk etmiş, penceredeki tabanca susmuştu. Hartigan da hemen yerinden fırlayarak Kanta yardım etmeğe koştu. Birlikte Almanı, kurşunların erişmeyeceği bir yere, fundalıkların arkasına taşıdılar.

Volf ölmemişti. Lâkin her nefes alışta göğsünden bir hırıltı yükseliyor, dudaklarında kan lekecikleri belirliyordu. İki arkadaş, büyük bir çam ağacının dibine ulaştıkları vakit Fon König, seslendi:

— Yeter... Beni burada bırakın! Ben ömrümce ağaçları çok sevdim ve öleceksem korulukta ölmek isterim.

Sırtını, çamın gövdesine dayadı-

lar. Yaralının yüzü sararmış, gözleri buğulanmıştı. Ağarmış bıyıkları nefes aldıkça titriyordu. Hartigan, yanında çömelerek esvaplarının düğmelerini çözmek istedi. Lâkin Fon König onu durdurdu:

— Yorulmağa değmez! diye mırıldandı. Kurşun ciğerimi deldi. Sen de ben de bunun ne demek olduğunu biliriz. Daha bir saatlik ömrüm ya var, ya yok...

Dudaklarına bir kan dalgası hücum edince durdu. Hartigan kollarıyla arkadaşına sarılmış, söyleniyordu:

— Ben sebep oldum. Ah, ben sebep oldum. Biliyorsun ya, biraz önce kendimi kaybediyordum, ne haltettiğimi bilmiyorum. Eğer ölürsen Volf, ömrüm oldukça kendimi affetmiyeceğim.

Almanın yüzünde soluk bir tebessüm belirdi:

— Almanın yazısı böyleymiş kardeşim! diye mırıldandı. Hep, kadehin elinde oynacak değil miyiz?

Sesi zayıflamıştı. Kant, mendiliyle yaralının dudaklarına hücum eden kanı sildi, fakat Volf onu görmedi bile.. Meraklı nazarlarla çevresini süzüyordu. Nefes nefese sordu:

— Dallas nerede?

Fransız cevap verdi:

— Sen henüz yaralanmıştın.. O vakit kendisini son defa gördüm. Koşa koşa meydanlıktan geçti ve duvar boyunca ilerledi. O da çığının biri.. Ne yapacak sanki? Baksana bu evin kaleden ne farkı var? Grundun kaç adamı var içeride kim bilir? Maamafih Dallasın, şatonun içine girmeğe çalışacağından da eminim.

Yaralı, başıyla tasdik etti:

— Dallas bu! Rahat durur mu? Sonra Hartigana dönerek devam etti:

— Canım sen hücum edeceğine ona söylemiştin zaten.. Öyle değil mi? Yalnız bırakmayın Dallası.. Öldürürler sonra.. Yazık olur, hem artık benimle uğraşmaktan da vazgeçin! Hemen onun yanına koşun. Yahut Altın Güle, Mayere telefon edin de yanına adam alsın, buraya

Volf, olduğu yerde dönerek, yüzükoyun yere yıkılıverdi.

size yardım etsin! Böyle beklerseniz bu iş Dallasın da hayatına malolabilir.

Birdenbire öksürmeğe başlayarak durdu.

Dehşet içinde kalmış olan Hartigan, ne yapacağını şaşırarak bir halde, ölmek üzere bulunan arkadaşına bakıyordu. Kant, binbaşının kenara çekti.

— Dallasın şatoya girmiş olmasına ihtimal veremiyorum, dedi. Fakat kendini aslanın ağına atacak kadar delilik etmiş olsa bile, biz de onun yaptığını yaparak kendisine hiçbir yardımda bulunamayız. İçerdekiler şimdi gözlerini açmış bekliyorlardır. Güpegündüz şatoya girmeğe kalkarsak budalalık etmiş oluruz. Sen Volfun yanında kal. Ben de otomobile kasabaya döneyim, Mayerle adamlarını alıp geleyim.

Binbaşı, dalgın bir hareketle razı oldu. Yaralı, ellerini dudaklarına götürmüştü ve dudakları, dua ediyormuşçasına kıpırdıyordu. Kant, bir an merhamet dolu bakışlarla ona baktı. Sonra birdenbire dönerek ağaçlar arasında uzaklaştı.

Gayet sakin bir akşamdı. Çamın dallarında bir karatavuk ötüyordu. Uzaklardan koyun melemeleri işitiyordu. Hartigan, arkadaşının yanına yıkılırcasına çöktü, başını iğdi ve ağlamağa başladı.

Filin Sevinci

Patrisya Feyn korkak bir kız değildi, ama odasına girip de kapının, arkasından kilitlendiğini duyunca, bir ara bütün enerjisinin kaybolmak üzere olduğunu hissetmekten geri kalmamıştı. Dışarıda cadı karının uzaklaşan ayak seslerini duyduktan sonra kendini, derin bir ümitsizliğe kaptırıverdi.

Amerikan kızlarının çoğunun hayatı rahat ve kolaydır. Patrisya, ömrünün yeknasaklığını, kendini spora vererek gidermek istemiş, fakat şimdiye kadar hiçbir vakit zor karşısında kalmamıştı.

Başından geçenler, fena halde ümidini kırıyordu. Grundla karşı karşıya bulunduğu müddetçe, izzeti nefisinden yardım görmüştü. Bir Amerikan kızı olduğunu ve cesur görünmesi lâzım geldiğini unutmamıştı. Kendisini zayıf göstermek istemiyordu. Fakat bu eski püskü eşyalı koca odada yapayalnız kalınca, bütün isyanı, birdenbire cesaretsizliğe inkilâp edivermişti. Dilediğini yapmağa okadar alıshık olduğu halde, cadı bekçisinin yaptıklarına hiç karşı koymadı. Mis Feyn, ömründe ilk defa olmak üzere korkmuştu. Lâkin bu korku Grunddan değil de, daha ziyade kendi iktidarsızlığını anlamasından ileri gelmişti. Artık medeni dünyadan uzakta bulunduğunu düşünüyor ve istemediği halde burada mahpus tutulmasına şaşıyordu. Nerede bulunduğunu bile bilemiyor, hele yardım istemek veya polise telefon etmek imkânından tamamen mahrum bulunuyordu.

Odanın ortasında kalakalmış ve Aksak Bacağın, bu şatonun vaktiyle ne işe yaradığına dair söylediklerini acı acı düşünmeğe başlamıştı.

Kulaklarında delilerin iniltilerini, çığlıklarını ve vaktiyle bu yaldızlı tavanlara doğru yükselmiş olan çalgın kahkahalarını duyar gibi oluyordu. Birdenbire, korkudan veya can acısından istediği kadar bağırsa kimseye duyuramayacağını ve Grundun, istediği zaman kendisine işkence bile yapabileceğini düşündü. Cimminin sevdiği sarışın Lizelottenin yüzünü ancak kısa bir an için görebilmişti ama, bu yüzdeki dehşet ifadesi gözünden kaçmamıştı.

İçinde bir hissi kablelvuku belirdi: Bu macera, artık sonuna yaklaşıyordu. Grund ne yapacaktı acaba? Lizelotteyi eline geçirmişti, o halde Cimmi de elindeydi demek. Acaba o da bu şatoda mahpus muydu?

Genç kız, kapiya yaklaşarak di-

(Devamı 14 üncü sayfada)

Beklenen SEVGİLİ

Nakleden:
Serap DERMAN

ses yavaşça: "İştel!" dedi. Evet, doğrudu; Barnett onun idealinde yaşattığı erkekti. Bu uzun boylu, siyah ve hülyalı gözlü, tesirli sesli ve şakakları gümüş tellerle süslenmiye başlamış, adam ömrü boyunca beklediği kimseydi.

Şimdi Mackey'lerin yanında oturuyordu ve sabahleyin Evelyn'i Commonwealth kulübündeki danslı toplantıya çağırmak için telefon eden Thelma Mackey, yanlarında bir de misafir olacağını söylemişti.

"Çok yakışıklı bir adam! demişti. Tim ve ben bu fikirdeyiz. Onu, Bermuda'dan gelirken vapurda tanıdık, bizimle öyle tatlı konuştuk ki bilsen. Dün de gene şehirden geçerken bize uğradı ve biz de tabii kendisini alakoyduk. Hakikaten dehşetli cazip bir adam. İyi vakit geçireceğini umuyorum. Herhalde gelmiye çalıış."

Bunu hatırlıyan Evelyn sevinçle gülümsedi. Sahiden iyi vakit geçirecekti. Salon, renkli ampullerin büyülediği bir alaca karanlık içindeydi. İnsanı ağır ağır sallanan kanatlarına bindirip göklere yükseltecek kadar ilâhî bir müzik çalıyordu.

Danseden çiftler, kendilerini kaybetmiş gibi idiler. Ve beyaz kâdife elbisenin omuzlarına al renkli bir çiçek ilıstırmış olan Evelyn de, Glen Barnett'le beraber onların arasındaydı. Kız onun kim olabileceğini düşündü, acaba nerede ve nasıl yaşıyordu; sonra bunları ehemmiyetsiz bularak tekrar gülümsedi. Uzun yıllar süren bir yalnızlıktan sonra işte o gelmişti ve artık hiçbir şeyin ehemmiyeti yoktu. Adam da onunla lüzumundan fazla alâkadar oluyor ve bu, hiç kimsenin gözünden kaçmıyordu. Başka bir kızla dans ederken sıkıntısı yüzünden okunuyor, Evelyn de başka adamlarla beraberken onların karşısında taştan duvar gibi durarak gözleriyle mütemediyen Barnett'i takip ediyordu. Kendi kendine: "Tabii, diye mırıldandı, Tabii, alâkadar olacak!" ve böyle düşünürken hiç de gururlu değildi bunu sadece talihinin basit ve mukadder bir cilvesi olarak telâkki ediyordu, okadar.

Glen'in kendisini bütün bu in-

SİNEMA

Claudette Colbert

Hayatı Bugün 42 yaşında olan Claudette Colbert Paris'te doğdu. Fakat daha çocukken ailesiyle birlikte New York'a geldi. Tiyatroyla genç yaşında alâkadar olmağa başladı ve çok geçmeden, sahne hayatına atıldı. Sahnede parlayınca Hollywood, onu da kendine çekti. Clark Gable ile çevirdiği It Happened One Night filmindeki rolü için Akademi mükâfatı kazandı. Roma Ateşler içinde ve Kleopatra filmindeki ateşli kadın rolleri hâlâ akıllardadır. O zamanlar Claudette, Cecil B. de Mille'nin gözde yıldızıydı. Fakat sonradan daha ziyade hafif komediler çevirmeğe başladı. Son filmi, Fred Mac Murrey ile çevirdiği Family Honeymoon - Aile Balayı isimli çok hoş bir komedidir. Bu filmde Claudette ikinci defa evlendiği zaman balayına, birinci kocasından olma çocuklarını da götüren bir dul kadın rolündedir. On senedir Dr. Joel Presman ile evli olan Claudette, Hollywood'ın dedikodulu muhitinden uzak, gayet sakin bir hayat sürmektedir. Claudette'nin evi bir saray denecek kadar mükelleftir. Hollywood'un en güzel vücutlu kadınlarından biri olan Claudette aynı zamanda son derece şık giyinir.

Hususiyetleri

sanlar arasından sıyrıp uzaklara götüreceğini ve aşkından bahsedeceğini biliyordu. Fakat şimdilik bu kadar da yeterdi. Ayaklarını shirli namelere uydurarak yanak yanağa dönüyorlardı. Evelyn hayatında hiç bu kadar mes'ut olmamıştı.

Gece rüya gibi ilerleyip giderken birdenbire kendisini merdivenlerin altındaki küçük ve gizli kameriyede Glen'le yalnız buldu. Biraz ürperdi ve yüzünü ona doğru kaldırdı.

Glen:

"Sevgilim! dedi. Sesi boğuktu. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?"

Evelyn: "Evet!" diye fısıldadı.

Adam kızı bileklerinden sıkıca yakalıyarak kendine doğru çekti ve Evelyn, kolundaki elmas bileziğin küçük kızgın dişler gibi etine battığını hissetti. Glen onu kollarının

arasında tutarak biraz daha yaklaştı ve kızı öptü...

Sonra birdenbire:

"Dinle, sevgilim! dedi. Şimdi artık senden hiç ayrılmıyacağımı iyice anladım. Bu gece seni de beraber götüreceğim."

Kız sessizce başını salladı. Onun da istediği buydu zaten.

Glen, kızın bileklerini gevşeterek: "Çabuk ol..." dedi. Hemen gidip eşyalarını hazırla, ben seni burada bekliyorum."

Fakat kız geri döndüğü zaman adam gitmişti. Evelyn onu bir daha hiç göremedi.

Hiç kimseye, hattâ buna hayret eden Mackey'lere bile elmas bileziğin de onunla beraber yok olduğunu söylemedi. Gerçi bu güzel ve çok kıymetli bir bilezikti, fakat onun kayboluşu, hissettiği hayal sukutu yanında Evelyn için öyle ehemmiyetsiz bir hadiseydi ki...

KEŞKİN ZEKÂ

Belediye reisi, çift hatlı, 6 kilometre uzunluğunda bir tramvay yolundan, her iki istikamette, 4 dakikada bir tramvay geçmesini istiyor.. Şehir tramvay direktörleri hesaplar, kitaplar yapıyorlar ve 4 dakikada bir araba geçebilmesi için kaç tramvay arabası gerektiğini, nihayet, buluyorlar..

Şimdi siz de düşünün bakalım.. Belediye reisinin isteğini yerine getirmek için kaç tramvay arabası lâzım?

★ ★ ★

Veli Çavuşun 5 çocuğundan en küçüğü Ayşe 2 yaşındadır.

MESLEKDAŞ

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Tam bu esnada kuvvetli bir elin, kolunu yakaladığını hissetti.

Arkadaşları ona, "İspanyol Tony" derlerdi. Çünkü simsiyah ve kömür karası gözleri vardı. Esmerdi, şivesi biraz İspanyolcaya çalardı. Londra Polisi de kendisini bu hususiyetlerinden ötürü gayet iyi tanırdı.

İspanyol Tony, meslekdaşlarının kıskançlığını celbedecek kadar keskin ve işlek olan zekâsı ile, kendisinden nefret eden polisin bile takdirini kazanmıştı. Çünkü işlerini, yakayı ele vermiyecek şekilde düzenlemesini gayet iyi bilirdi.

Şimdi de lokantalı vagonda karşısında oturan ciddi ve sade görünümlü bir İngiliz ile arkadaşlığı ilerletmeye çalışıyordu. Hesabı görmek üzere cebinden oldukça şişkin bir cüzdan çıkaran İngiliz, konuşma tarzına bakılırsa olgun ve itimada şayan bir adamdı.

Tren, Brighton istasyonuna varınca inip perondaki kalabalığa karıştırlar ve İspanyol hemen parmaklarını her zamanki ustalığı ile harekete geçirerek arkadaşının cebindeki yüklü cüzdanı hiç sezdirmeden kendisininine aktarıverdi. Adamın yanından birdenbire ayrılmanın hiç de akıllıca bir hareket olmayacağını düşünen Tony, biraz daha yürüyüp garın önüne çıktıkları zaman İngiliz dönüp gülerek elini uzattı. Fakat ötekinin ayrılmağa niyeti yoktu.

Arkadaşça bir tavırla Tony'nin koluna girdi ve:

"Biraz büfede oturalım, dedi. Şimdi de siz bana içki ısmarlamak mecburiyetindesiniz. Anlıyorsunuz ya? Benim cüzdanım çok hoşunuza gittiyse onu alıkoyabilirsiniz. Fakat müsaade ederseniz ben bunu size iade edeyim!"

Ve İspanyolun büyüyen gözleri önünde, o anda Tony'nin pantolonunun arka cebinde bulunması lâzım gelen yeşil deriden yapılmış boş bir para cüzdanını uzatarak kurnazca gülümsedi:

"Bizim gibi aynı yolun yolcusu olanlar birbirini soymamalılar, değil mi?"

Beraberce تنها bir köşeye çekilip oturdukları zaman Tony: "Sen akıllı bir arkadaşsa benziyorsun." dedi.

İngiliz: "Ben de sizin için aynı

seyi düşünüyorum. diye cevap verdi. Fakat bu işlerin pek de acemisi olmadığını itiraf edeyim. Cüzdanımı çektiğinizi nasıl hissettim, gördünüz ya!"

Ellerinin hafifliği ile daima iftihar eden Tony, bu sözlerden bi-

~~~~~

Ressam Jürgen Van Looi'nin adı söylendiği zaman merakla doğrulup kulak kabarttılar. "Fevkalâde kabiliyetli bir ressam imiş, maamafih daha hiçbir resmi teşhir edilmedi!" Gibi fikirler ortaya atılıyor ve sigara dumanından göz gözü görmez bir hale gelen salonda bir uğultudur gidiyor-

Ev sahibi:
— Resimlerine fazla rağbet olmazdı zaten, diye lâkırdıyla karıştı. Ben birkaçını gördüm, ve hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor..
Konuşulanlarla en fazla komiser Caspary alakadar oluyordu. Evsahibine dönerek:

— Resimlerin mahiyeti nedir? dedi.
— Portre! Fakat alelade portreler değil. Resimlerinde korkuyu son haddine vardaran kuvvetli bir teknik var.

Birkaç Amerikan gazetesinin muhabiri Mike Mounce masaya yaklaştı. Çekici, heyecanlı bir reportaj kokusu almıştı. Ev sahibi devam etti:

— Son dakikalarını yaşıyan ve ıstırap içinde kıvranan insanların portrelerini yapıyor! Bütün canlılığını kaybetmiş, gevşemiş yüzler gösteren bu portrelerde dehşetli bir realizm var!.

— Ama resimlerini yabancılara göstermez. Ben de ancak tesadüfen görebildim.

Misafirler veda ederek ayrıldılar. Komiser Caspary ise doğrudan bürosuna gitti. Kaybolanlar hakkındaki bir sürü dosyayı önüne yığarak okumağa koyuldu.

~~~~~  
Gazeteci, kapıyı uzun uzun çaldıktan sonra, açan adama:

— Ressam Van Looi siz misiniz? diye sordu.
Beriki şüpheli:

— Ne arzu ediyorsunuz? dedi.
— Satılık küçük bir Pagod'um var. Hakiki Nishiri işi. Sizin bu gibi şeyleri koleksiyon yaptığınızı duyduğum da

— Göreyim!
Ressam kapıyı açarak, muharriri geniş atölyesine aldı.

~~~~~

raz alınır gibi olduysa da hemen kendini topladı:

"Evet, hakikaten yamansın. Seninle beraber çalışırsak buralara duman attırırız, Alimallah!.."

İngiliz "İyi olur, dedi. Fakat her şeyden evvel sizi daha yakından tanımam ve maharetinize tamamiyle güvenmem lâzım. Ben de şöhretime halel getirmek istemem tabii.."

İspanyol Tony kızdı. Çünkü şimdiye kadar hiç kimse ustalığından şüphe etmek cesaretini göstermemişti.

"Benim şöhretim yok mu zannediyorsun?" diye parladı.

İngiliz sükûnetle devam etti:

"Ben böyle bir şey söylemedim. Sizinle karşılaştığıma çok memnunuz. Adınızı da evvelce çok duymuştum, zaten.. Neyse, bunları bırakalım şimdi. Şu mavi elbiseli centilmenlerle aranız nasıl, bakalım?"

Tony yüzünü buruşturarak güldü: "Polislerle mi demek istiyorsun? Bana bak, azizim!. Beni yakalayacak adam daha anasından doğmadı."

Öteki ciddi bir tavırla başını sallıyarak:

"Onların zannettiğinizden daha açık göz olduklarını unutmayın, dedi. Bununla beraber bana da hiçbir şey yapamazlar, ve eğer biraz evvel söylediğimiz gibi birleşirsek önüne geçilmez bir kuvvet oluruz. Benim adım Lucas'dır, ve arkadaşlarım arasında "Altın parmaklı Lucas" diye anılırım.

İspanyol Tony, Brighton'a ilk defa olarak geliyordu ve bu tarafları gayet iyi bildiğini söyleyen Lucas'tan bir müddet istifade etikten sonra ortadan kaybolmayı aklına koyarak onunla beraber çalışmaya karar verdi.

Böylece arkadaşıyla beraber

~~~~~

Nakleden: Leylâ BEKEM

Mike Mounce, Pagod'u masanın üzerine koyarak ressamı döndü. Van Looi uzuca yüzünü, iriyarı bir adamdı.

— Siz kimsiniz Allah aşkınıza?
— Ben iş arıyorum. Asyadan geliyorum. Beraberimde getirdiğim antikalara satarak geçiniyorum.

— Burada kimseniz yok mu?
— Hayır yok. Tek başımayım!.

Van Looi'nin tavrı birden değişmişti. Nazik ve lütfkâr davranıyordu. Pagod'u satın almağa karar verdi. Misafirine yer göstererek tavan lambalarını yaktı. Odanın aydınlanması ile Mike Mounce'nin gözleri hayretle duvara dikildi.

Yanyana uzun bir sıra halinde duvarları kaplıyan bir çok resimler vardı. Hepsinde de, gözlerinde ölümlü verildiği ıstırap ve işkence okunan, renksiz dudakları köpük dolu, alınlarında ölüm terleri belirmiş insan yüzleri görülmüyordu. Fevkalâde kabiliyetli bir ressam fırçasından çıkmış, müthiş portrelerdi bunlar.

Van Looi gülümsiyerek:

— Arzu ederseniz karşılıklı bir fincan çay içelim? dedi.

Mike Mounce teşekkür ederek kabul etti. Ressamın ağzından birşeyler kapmak niyetindeydi. Looi'nin sırrını öğrenmeden buradan gitmiyecekti.

Semaverde su kaynıyordu. Van Looi fincanları doldurarak:

— Biraz Kara da içermisiniz? diye sordu. Güney Amerika yerlilerinin pek sevdikleri bir içkidir bu. Birtakım köklerin karışmasından yapılır.. Ferahlık vericidir

Gazeteci içki kadehini aldı.
— Resimleriniz fevkalâde, fakat oldukça korkunç! dedi.

— İnsanların yüz ifadelerini umumiyetle sıkıcı buluyorum. Yalnız ölümlük, yüzlerinin monasız hatlarına hayat gelir.

Sonra biran güldü:

— Galiba Kara hoşunuza gitme-

en kalabalık yerlerde dolaşmaya başladılar. Lucas her hareketiyle, mesleğinin hakikaten ehli olduğunu isbat ediyordu. Tehlikeli vaziyetlerde daima onu öne süren Tony akşama doğru o günkü hasılatın tahmininden de daha kabarık olduğunu görerek bu kadarla iktifa edip sıvışmaya niyetlendi. Ve bir sinema gişesinin önünde sıra bekleyenlerin arasına karışan İngilizden yavaşça çıkıp ayrılıp şehrin merkezine doğru yürüdü. Bir defa başını çevirerek Lucas'ın, gaybubetinin farkına varmayıp kendi işiyle meşgul olduğunu görünce adımlarını sıklaştırdı ve dağılan bir tiyatronun kapısına sokularak genç bir kızın koltuğundaki çantayla, yaşlı bir adamın yelek cebindeki saati kaşla göz arasında hesabına geçirdikten sonra dinlenmek için bir birahaneye girip oturmayı düşündü. Ama bundan evvel, biraz önce çarptığı çantanın muhtevisyatını merak ederek bir elektrik direğinin altında durdu.

Tam bu sırada kuvvetli bir elin kolunu yakaladığını hissetti ve başını çevirince kasketli bir adamla karşılaştı. Yanında da melon şapkalı biri daha vardı.

Kasketli adam: "Bizimle beraber geleceksin, İspanyol Tony, dedi. Hakkında bir ihbar var..."

Kaçmaya çalışmanın fayda vermiyeceğini anlıyan Tony adamlara itaat etmekten başka çare görmedi, ve biraz sonra kendini polis merkezinde buldu. Altın parmaklı Lucas da içerdeydi.

Tony kendini tutamayıp bağırdı: "İki yüzlü herif!. Seni yakaladıkları zaman beni de ele verdin ha?"

İngiliz gülümsiyerek cevap ver-

(Arkası 14 üncü sayfada)

~~~~~

di, Mike Mounce: "Hayır!" dedi. Ağzının içinde bir tuhaflık hissediyordu. Sanki tatlıca birşey damağını yakıyordu. Fakat ehemmiyet vermiyerek sormağa devam etti:

— Bütün bu insanları bu kadar feci bir halde, ölümlükten gördünüz mü?

— Gayet tabii!..
Mounce birdenbire sararmıştı. Koltuğunda büzüldü:

— Ah!. kalbim İçimde bir eziklik var!. Bana ne oldu? diyecek oldu.

Ressam yerinden fırlamış, köşeden boya kutusunu, resim sehpasını ve keten resim bezini alarak odanın ortasına kurmuştu. Renkleri karıştırmıya başlamıştı.

Mike Mounce:
— Ne yapıyorsunuz orada; diye inledi.

Van Looi müthiş bir soğukkanlılıkla söylendi:

— Resim yapıyorum, sizin resminizi! Çünkü siz ölmek üzeresiniz. Bütün yüzünüzü şeytani bir tebesüm kapladı. Fırçayı keten bezin üzerinde deli gibi gezdiriyordu.

— Siz Kara içmediniz. Strophantin içtiniz, diye bağırdı. Kendinize hâkim olmağa çalışmayınız. Faydası olmayacaktır. Bu son dakikalarda irade diye birşey yoktur. Gözlere bu korkunç ateşli bakış gelince artık iş bitmiş demektir

Tam bu sırada kapı siddetle vuruldu. Van Looi yerinden sıçradı. İriyarı adamlar odaya üşüşerek üzerine atıldılar. Bir tanesi Mounce'nin üzerine eğildi:

— Çok geç! ölmüş!.. dedi.
Komiser Caspary bakışlarını dik katle duvarın üzerinde gezdirdi:

— İşte, hepsi burada. Aylardan beri aradığımız kayıp insanların hepsi...

Van Looi elleri kelepçeli, odanın ortasında duruyordu. Lâkayt bir bakışla ilkönce ressam sehpasını ve sonra da ölü Mike Mounce'u süzdü:

— Yazık!. en iyi portrelerimden biri bu olacaktı! dedi.

NAT PINKERTON

TUVALET.. GECE SANDALI..
ÇORAP.. HEPSİ LİSTE DE..
BEKLEYİP ALACAGIM. KAPTA..
NİN HESABINA GEÇİRİN

EMRİNİZİ YERİNE
GETİRDİM EFENDİM..
AMA ATEŞLE OYNA..
DİĞİNİZİ SÖYLEMEK
CÜR'ETİNDE BULU..
NABİLİR MİYİM? POLİS
ARIYOR.

KÜSTAHLIK EDİYOR
SUNUZ BLINKS..
PAKETLERİ HEMEN
GÜZEL MİSAFİRİMİ..
ZE GÖTÜRÜN.. SAAT
BEŞTE BERABER
KAHVALTI
EDECEĞİZ?

NE VAR
MİLİ?

HELE BİR
GÖRÜN...
GÖK ŞİK
ŞEYLER..

MİLİ ELBİSELERİ GETİRDİ

52

SİZİN KAPTAN CAZİP OLDU..
GÜ KADAR ZEVK SAHİBİ
BİR ADAM.. BU ESVAP
ŞAHESER BİRŞEY.. KAÇ
NUMARA PABUÇ GİYDİĞİ..
Mİ BİLE TAAHMİN ETMİŞ

(HARİKULA..
DE OLDU..
NUZ..)

BANA BU ŞAHA..
NE ESVABI ALDI..
GİNİZ İÇİN TEŞEK
KÜR EDERİM..
BU GECE BORG
VEREBİLECEK
MİSİ-
NİZ?

TABİİ HANİFENDİ..
O GÜZEL BAŞINIZI
PARA DÜŞÜNCESİLE
YORMAYIN.. BABANIZIN
KİM OLDUĞUNU
ÖĞREN - MEDİM
Mİ?

YA FAKİR
OLSAYDIM.

BENİM GÖZÜME YİNE
SU PORTRADEDİ Kİ KA..
DAR SİHİRLİ GÖRÜ-
NÜRDÜNUZ.

KAPTAN KIZI KANDIRMACA ÇALIŞIYOR

MİSAFİR-
LER GEL-
MEGE BAŞ-
LADI.

KENDİLERİNE
OYUN SALONLA-
RINI GÖS-
TER.

AKŞAM OLUNCA..

YİNE KAZANDINIZ) BANA
MİS

ŞANS
GETİRİYOR
SUNUZ KAP-
TAN.. YANIM
DAN AYRIL-
MAYIN..

(İMKÂNI YOK..
DİĞER MİSAFİR-
LERİMLE MES-
GUL OLMA-
LIYIM.

KEYİFSİZSİN
BERTİ.. KA..
YIP MI EDİ-
YORSUN?

YOK. MESELE
O DEĞİL..
ZAVALLI YIN..
TERBRUK'UN
BAŞINA GELEN
LERE SİRİLİ-
YORUM.

KARLO
HA ?.. NE
OLMUŞ?

KARLO
YU CİNA..
YET SU..
İLE İTHA..
ETTİ-
LER

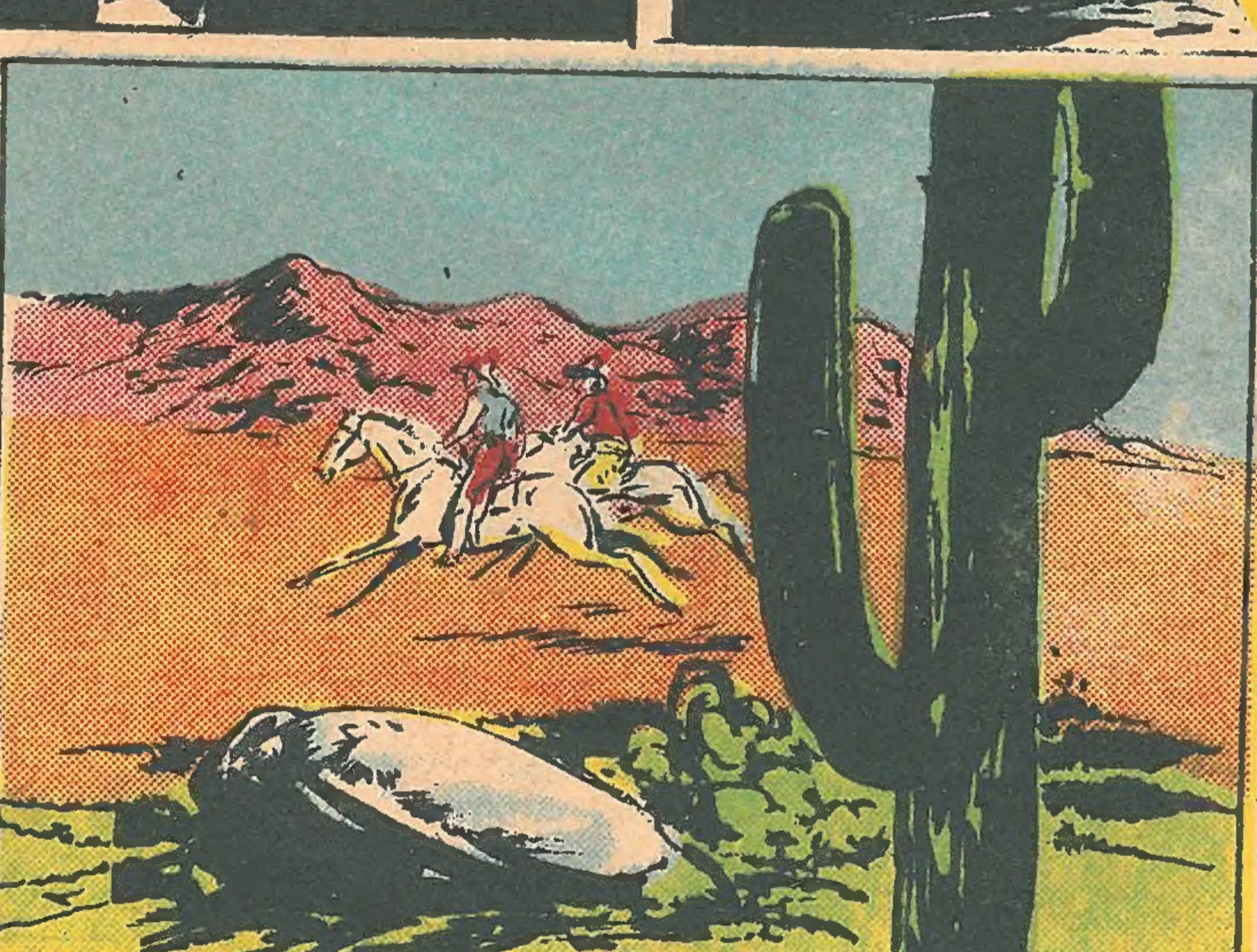
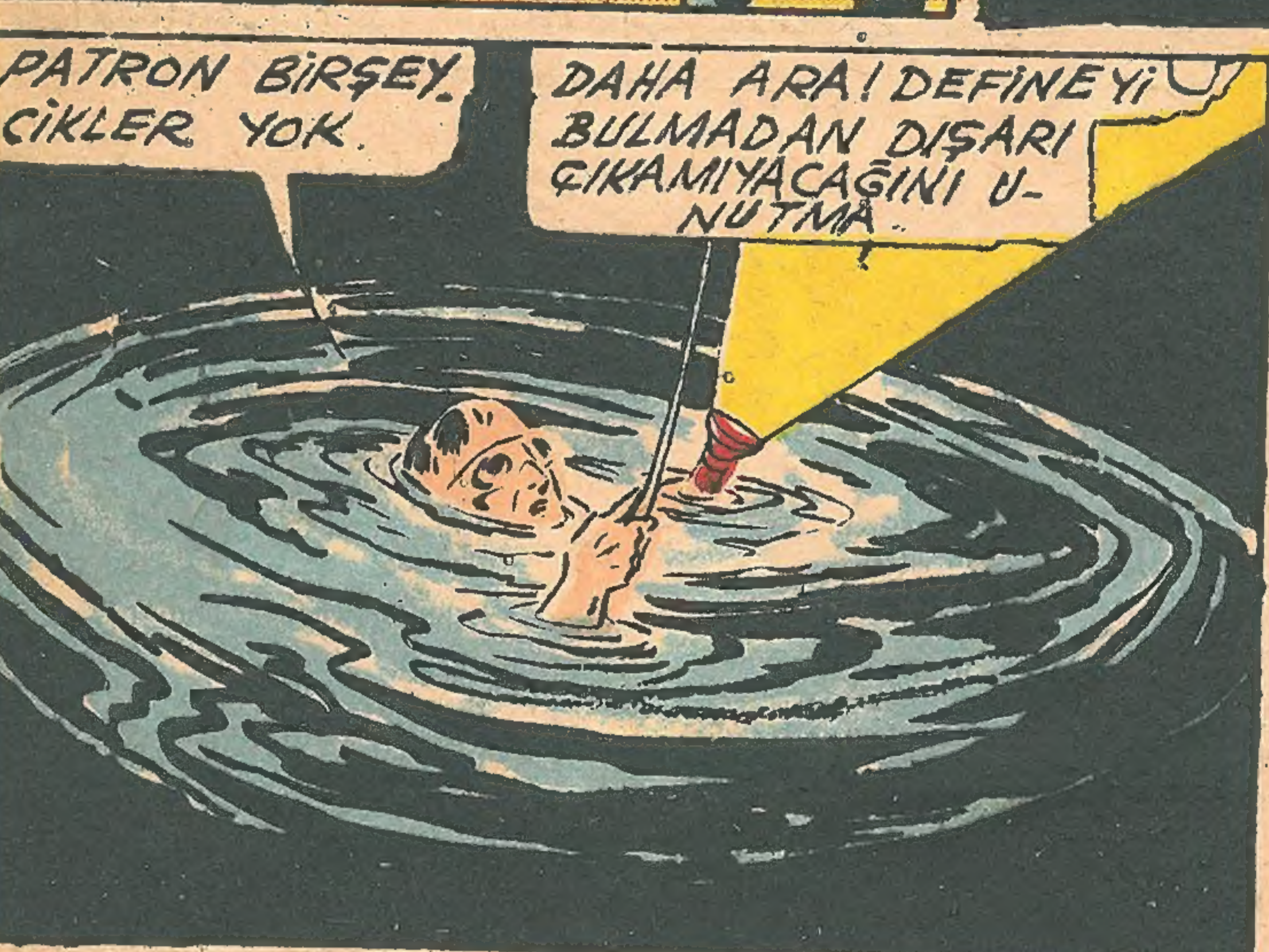
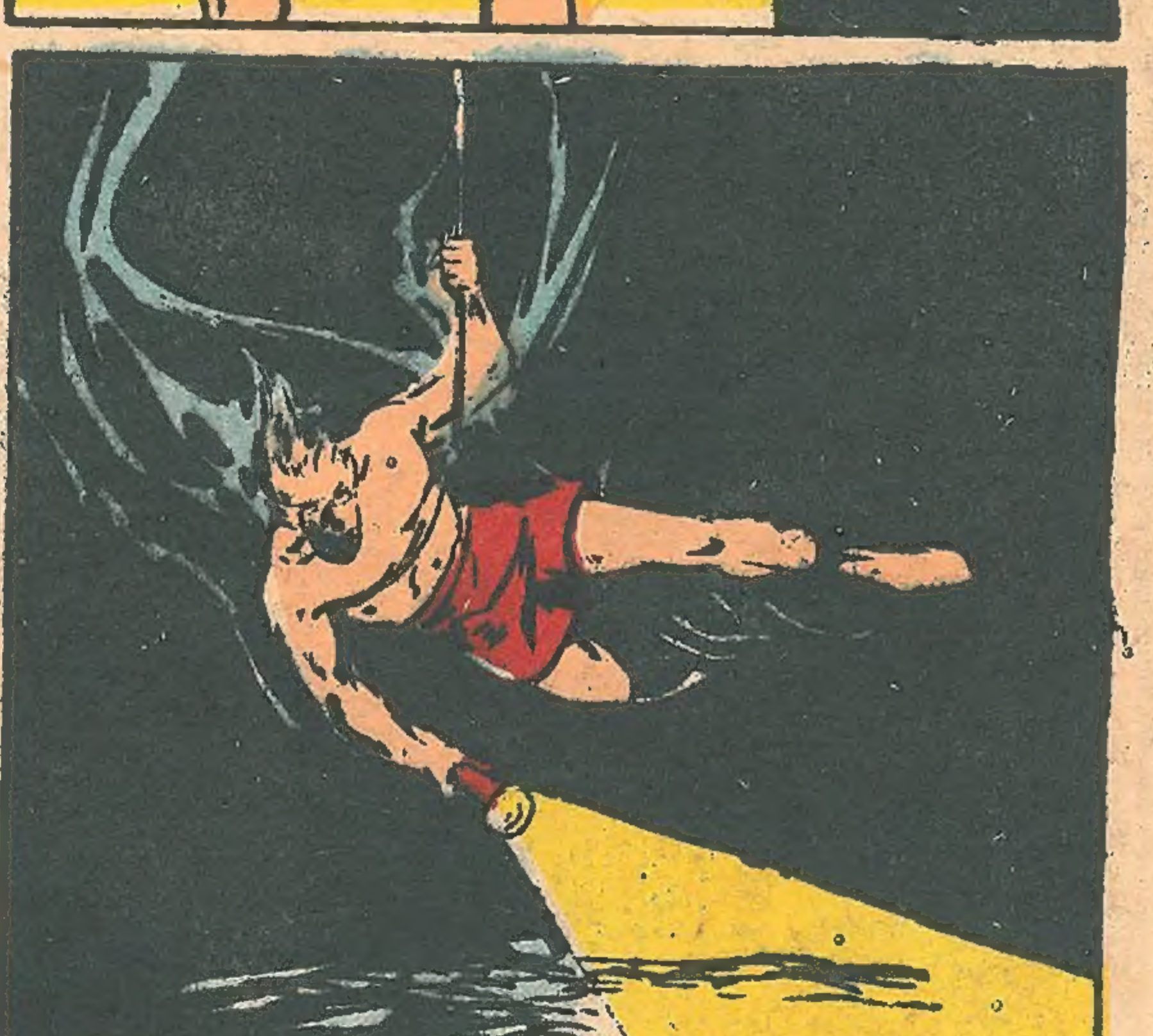
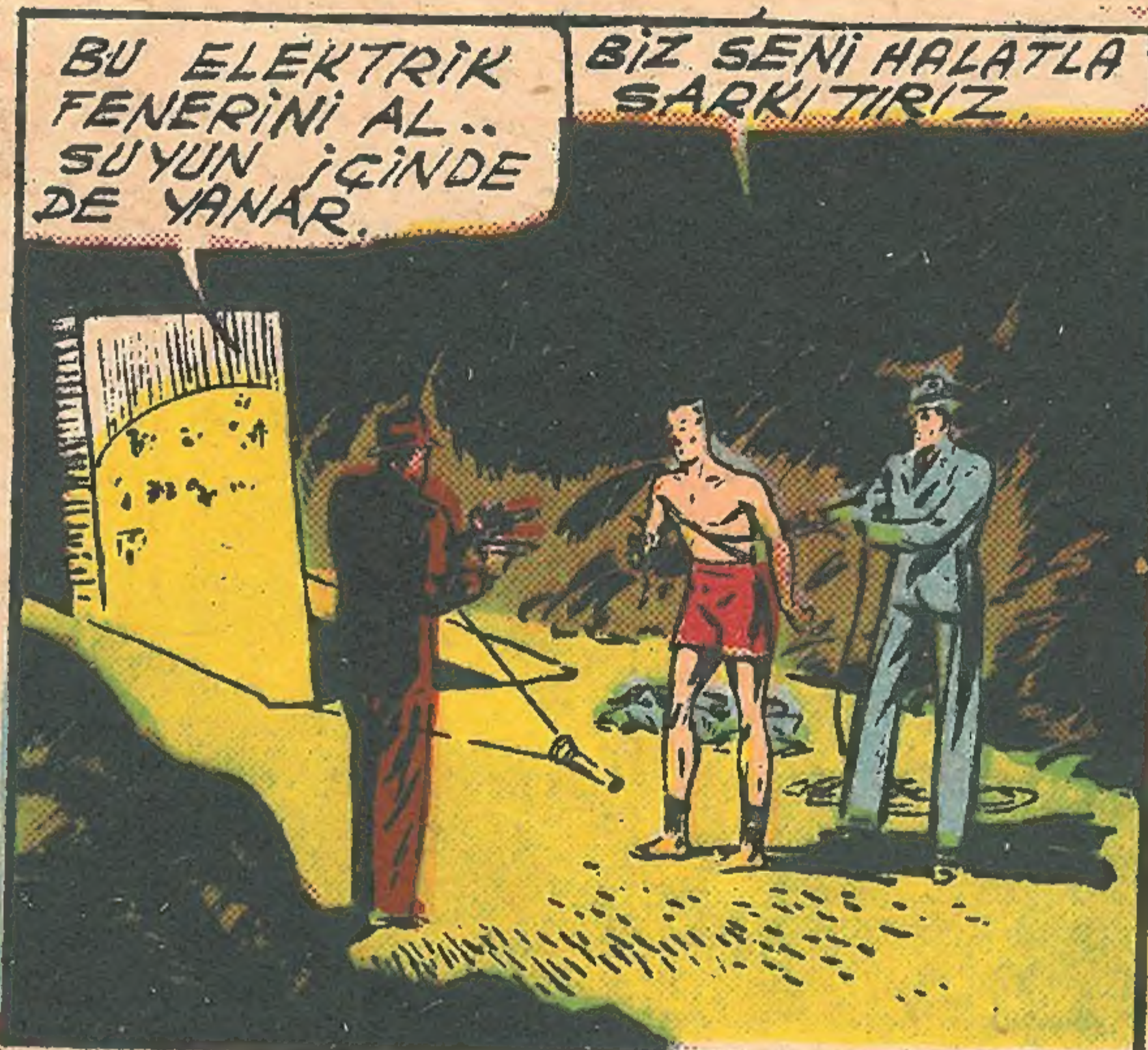
ARKASI VA

52

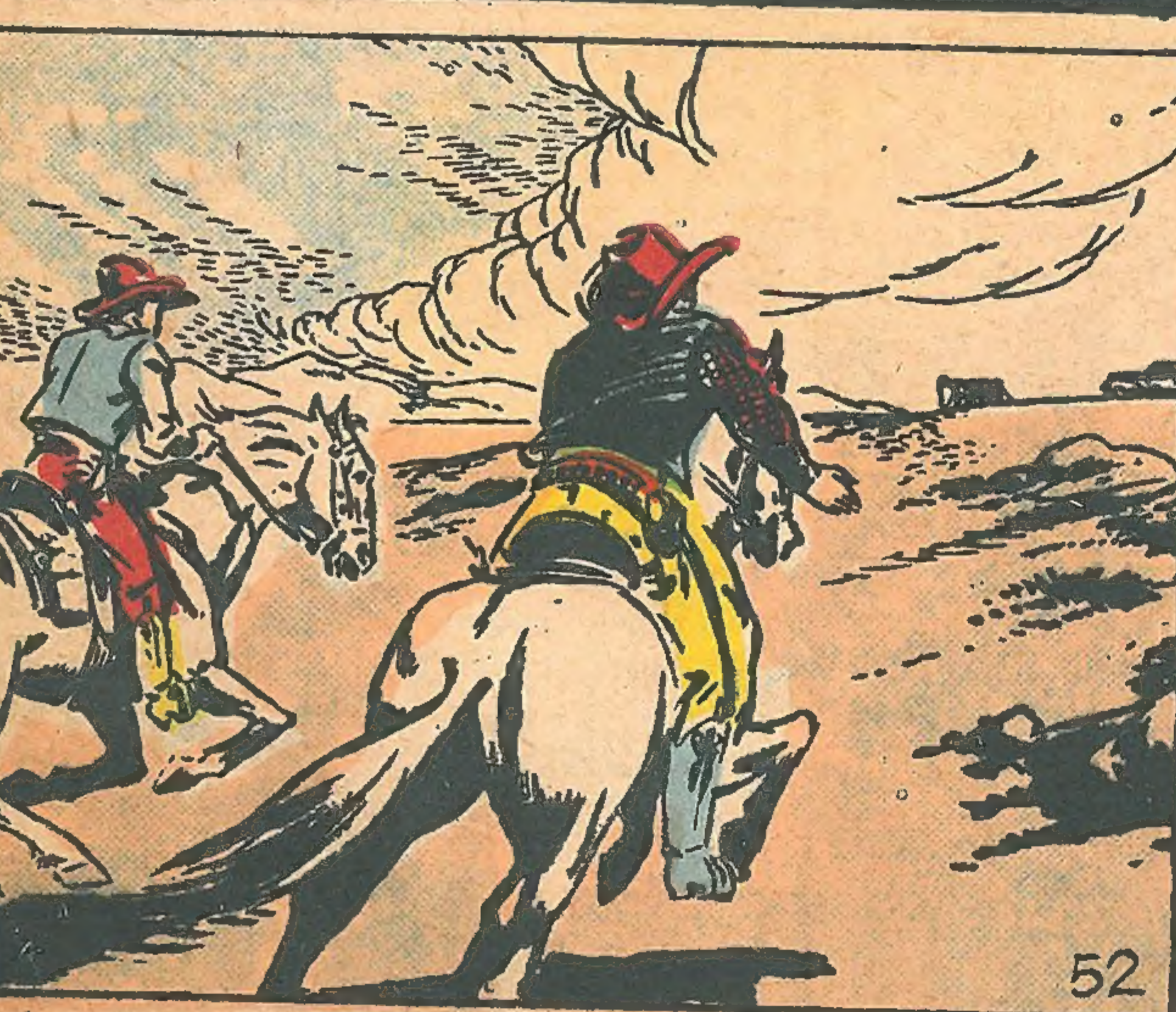
GECE

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

ELMAS HIR- SIZLARI HA- RARETLE DEFİNEYİ ARAMAĞA DEVAM E- DERLERKEN BRIKLE NANNI MA- ĞARAYA VARDILAR.

MARKIN KITASINDAN HABERMI ?...
ALLAHA ÇOK SÜKÜR !.. TABİİ... TABİİ...
ALBAYIM ! ŞİMDİ GELİYORUM.
TEŞEKKÜRLER!

16
31

B
L
A
U
O
Mİ
TAN
RAK
RE

ANLIYORUM BAYAN. BİLMEK BÜME-SULİYETİ NASIL ÜZERİME ALAYIM. ÇOCUK LA SİZİN GİBİ NARİN BİR KADIN ORALARDA NE YAPAR ?.

BEN SİZDEN MANILA-YA GİTMEK İÇİN YÖL-NİZ BİR MÜSADE İSTİYORUM. SİZ ÜST TARAFINI BANA BIRAKIN.

52

ANLIYORUM BAYAN. BİLMEMKİ BÜME-SULİYETİ NASIL ÜZERİME ALAYIM. ÇOCUKLA SİZİN GİBİ NARIN BİR KADIN ORALARDA NE YAPAR ?.

BEN SİZDEN MANİLA-YA GİTMEK İÇİN YOL-NIZ BİR MÜSADE İSTİYORUM. SİZ ÜST TARAFINI BANA BIRAKIN.

ELSANIN RİCALARINA DAYANAMIYARAK ALBAY NİHAyet MÜSADEYİ İMZALAR. ELSA ERTEŞİ SABAH HAREKET EDECEKTİR.

PEKÂLA RİCALARINIZLA BENİ MAGİUPETTİNİZ. ASKERİ BİR UCAKLA HAREKETİNİZ İÇİN LÜZÜMLÜ EVRAKI HAZIRLIYACAĞIM

TESEKKÜR EDERİM EFENDİM.

GÜLE GÜLE BAYAN...

52

ONDA ÖYLE BİR AZİM VARKİ BENİ
BENİ BİLE YENMEĞE MUVAFFAK
OLDU. GENERAL SMART A ONUN
MANİLAYA GELECEĞİNİ BİLDİRECE-
ĞİM. ONA HER TÜRLÜ YARDIMI
YAPACAĞINDAN EMİNİM.

SİZ NEKADAR YUF-
KA YÜREKLİ OLMUŞ-
SUNUZ ALBAYIM.
KİMSE SİZİN BÜ-
TÜN KARARGAHI
TITRETEN SERT AL-
BAY OLDUĞUNUZA
İNANMAYACAK !

SAYFAVİ CEVİRİNİZ

ERTESİ SABAH ELSA YAVRUSU İLE BERABER
HAVA MEYDANINA GELİR.

16
32

BAYAN TAYYARE BİR İKİ DAKİKAYA
HAREKET EDECEK. BAGAJLARINIZ İÇERDE.

TEŞEKKÜR EDERİM ALBA-
YIM. İNSALLAH MARK İLE
BERABER DÖNERİZ.

BUNU CANDAN
DILERİM BAYAN!

HAYDI S. FRANSİSKOYA
BAS BAS YAP MARK!
HENÜZ GÖRMEDİĞİN BABA-
NA GİDİYORUZ.

BU SIRADA CEYİN MESELEYİ HABER
ALIR İÇİNE BİR KURT DÜŞER.

KUMANDANLIĞA GİDE-
YİM DE O ALBAYA BANA
YAPTIĞI İŞİN HESABINI
VERSİN BAKALIM.

İSTERSEN
GİT. FAKAT
BU SENİ DAHA
FENA BİR DURU-
MA SOKAR GİBİ
GELİYOR BANAI

PEK ALA ALBAYIM. BEN BAŞ KOMUTAN-
LIĞA BİR RAPOR VERİYİMDE SİZ BU YAP-
TIGINIZ İŞİN ÇIKIN BAKALIM İÇİNDEN.

NASIL İSTERSENİZ ÖYLE YAPINIZ
FAKAT BENİ KIZDIRMAYIN
BAYAN!

BEN UMUMİ KARAĞAHA YAZAYIMDA GÖRSÜN O....

NE DİYE BAĞIRIP ÇAĞIRIYOR-
SUN P ELSA GİBİ HAREKET
EDEMEZMİSİN SEN?

FENA BİR FİKİR DEĞİL!
BİZDE GİDELİM ORAYA
SAM!

BENİ BU İŞE NE DİYE
KARİSTİRİYORSUN?

SANA GİDEĞİZ DEDİM.
İŞTE O KADAR FAZLA
LAF İSTEMEM!

Sevil artık yorulmuştu. Son parçayı bitirince piyanosunu kapattı. Salonun ışıklarını söndürdü. Yatak odasına geçti. Perdeleri kapattı. Ağır ağır soyundu. Uzun etekli, bol yenli geceliğini giydi. Başucundaki gece lambasını yaktıktan sonra süslü karyolasına girdi.

Hemen aynı saniyedeydi. Söndürdüğü odanın elektriği yandı. Sevil anahtarın iyi döndürülmemiş olduğunu zannederek yüzünü odaya çevirdi.

Gençkızın yüreği bir an içinde elektriklenmiş gibi titredi, dudaklarından halsiz bir feryat koptu.

— Maskeli kadın!..

Evet, odanın ortasında siyah maskeli beyaz yüzlü solgun, ince ve zarif vücutlu siyahlar giyinmiş bir kadın ayakta duruyordu.

Sevil akşamki konuşmaların dimağına verdiği bir aldanışla böyle bir hayal gördüğünü zannetti. Avuçlarını yüzüne kapattı. Doğrulmuş ve yatağında oturmuştu. Bütün vücudu yaprak gibi titriyordu. Kalbinin çarpıntısından tıkanacak hale gelmişti.

Zekâsını toplamağa çalışarak avuçlarını yüzünden çekti.

Maskeli kadın odanın ortasında duruyor ve maskesinin deliklerinin içinden parlıyan gözleriyle genç kıza bakıyordu.

Bu anda, dışarıda, ihtiyar köpek acı acı uludu. Bunu, derinden derine bir gök gürülüşü takip etti.

Sulukları birbirine yetişmiyen gençkızın dudaklarından, ihtiyar çerkesten öğrendiği bir dua dökülmeğe başladı.

Hem bu duayı okuyor, hem de gözlerinden pıtır pıtır yaşlar dökülüyordu. Ürperen dudaklarıyla maskeli kadına doğru üfledi.

İnce, sihirli bir kahkaha odayı çınlattı.

Genç kız yeniden avuçlarını yüzüne kapattı:

— Allahım Allahım sen bana acı.

Ağlıyordu, avuçları yüzünde, titriyerek, yüreği kuş gibi çırpınarak ağlıyordu.

Gözlerinin önüne annesi, sevgilisi geliyor, daha başka dualar hatırlamağa çalışıyordu.

Fakat birden, ensesine soğuk bir elin dokunduğunu duydu. Korkudan sıçradı, ellerini yüzünden çekti.

Siyah maskeli kadın sessizce yanına doğru gelmiş, üzerine doğru eğilmişti.

Sevilin elleri başına doğru kalktı. Dudaklarından bitkin bir çığlık fıskırdı ve yalnız, müdafaasız bir halde yatağına serildi.

— 3 —

Gecenin ikisi vardı. Derin birer uykuda bulunan civar köşk sahipleri, sağdan soldan duydukları haykırımlarla yataklarından fırlayıp pencerelere koştular.

Asfaltın üzeri köşklere boşananlarla bir an içinde doldu.

Herkes heyecandan titriyordu.

Rıdvan Nafizin, etrafı ağaçlarla kaplı bulunan büyük, yağlı boya köşkü, korkunç bir meşale halinde, çatırdıyarak yanıyor, büyük alev dillimleri ağaçların üzerinden yükselerek iri, kara bulutların akıp geçtiği gökyüzünü ufuklara kadar kızıla boyayordu.

Birçoğu kendi köşklerini korumağa çalışırken bir kısım halk köşkün yüksek duvarları arasındaki ağır demir kapıya koştu.

İçeriden kilitli olan bu kapıyı açmak için hayli uğraştılar. İçlerinden biri:

— Arka kapıdan girelim diye haykırdı.

Kalın meşeden yapılmış olan bu arka kapıya koştular. İri taşlarla kapıyı paralamağa çalışıyorlardı.

Tam bu sırada yanmakta olan köşk tarafından korkunç bir patlama sesi geldi. Sarsıntıdan yerlere düşenler oldu. Gökyüzüne doğru bir enkaz yığını, yanan direkler, eşyalar parlıya parlıya yükseldi. Komşu köşklere bahçelerine kadar yanar direkler düştü.

Herkesi müthiş bir korku kapladı. Sağda, solda beliren yangın başlangıçlarını söndürmeğe koştular. Ortalık bir ana baba günü oldu. Asfalttan sel gibi eşya taşıyan insanlar, meraklılar, korkudan kaçanlar akıyor, her kafa-dan bir ses çıkıyordu. Köşk, korkunç patlama ile sanki öylece etrafa dağılmıştı. Tutuşan birkaç çam ağacı acıklı çatırtılar koparak yanarken koskoca köşk, artık kâğıt katının üzerinde, yıkık duvarlar arasında yanan birkaç kalın direkten başka birşey değildi.

Saat dörde doğru etrafa serpilen yangın artıkları söndürülerek işe zabıta müdahale ettiği zaman acı bir haber her tarafı sardı:

— Sevil bulunmamış. Kız diri diri yanmış.

Coşkun gençliğinin tatlı ruhunun, körpe aşkının tezahürlerini piyanosundan etrafa bir müzik ziyafeti halinde gösteren, daha birkaç saat önce yaşamakta bulunan genç ve güzel kızın bu akibeti sayfiye yerini bir mateme büründürdü.

İnfilâktan sonra, bahçe kapısını açarak içeriye giren bekçi, polis ve komşular genç kıza bahçede bul-

lamamışlardı. Onun diri diri yandığı yüzde yüz muhakkaktı.

On sekiz yaşında, bütün gençliğin gözbebeği olan Sevil, o güzel, o hassas, o tertemiz yürekli Sevil, böyle mi ölecekti?

Kimse inanmak istemiyordu. Fakat hakikat ortadaydı.

Sabahın alaca karanlığında işe başlayan itfaiye erleri söndürülen yarı yanık direkler, erimiş cam külçeleri arasında boşu boşuna genç kızdan eser aradılar. Yangın harareti okadar kuvvetli olmuş, yağlı boya duvarlar öyle korkunç bir şiddetle yanmışlardı ki, genç kız kemiklerine kadar alevler arasında erimiş, üçüncü katta yattığı için vücudünden bir eser kalmamıştı. Yalnız, üstünden hiç ayırmadığı ince altın bilezikleri kararmış, yağlı, bula-nık bir pasla bir takım mahiyeti belirsiz, sıvışık enkaz arasında bulunmuştu.

Bu, genç kızın yanıp kül olduğuna en büyük bir delildi. Komiser yaptığı ilk tahkikat sonunda köşkün birden alevler içinde kaldığını ve müdahaleye vakit kalmadan infilâk ettiğini tesbit etmişti.

Hâdise basit bir yangından ibaret değildi. Aynı zamanda bir genç kız da diri diri yanmıştı.

Günün ilk saatlerinde yangını haber alarak gelen ve Sevilin bulunmadığını öğrenen Klaris, olduğu yerde düşüp bayılmıştı.

Birçok yüksek mevki sahibi memur tahkikata geldiler. Rıdvan Nafiz hatırlı ve pek zengin bir insan olduğu için köşkünün yanması ayrı bir ehemmiyet alıyordu. Bu işte bir kasit ihtimali incelendi. En yakın komşu olan beyaz köşkten, Sevilin arkadaşı Kâmuran, verdiği ifadede ortaya bir şüphe attı.

— Seville Turgut arasında bir sevişme vardı. Turgut iki yıldır Sevilin kalbini kazanmağa uğraşıyordu. Fakat kız babasından gizli, kalbi bir

münasebet tesisinden çekindiği için Turguda babasına müracaat etmesini söylemişti. Hattâ bir gün bana Sevil anlattı. « Turgut beni çok seviyor, çok ağlıyor. Benim için ne mümkünse yapacak, buna mukabil ben onun aşkını çiğnersem o da beni yakacakmış. Böyle söyledi ama, bir çocuk gibi de ağladı! » demişti. Dün akşam Turgut buradaydı. Zaten birkaç gündür benim gibi, birçokları da onu görmüş-tür. Seville konuşmağa çalışıyordu. Nihayet arka kapıdan içeriye girdiğini gördüm. Bahçede epeyce kaldı. Kim bilir, belki de aralarında anlaşmazlık ta oldu. Çünkü Sevil geç vakitlere kadar «Ayrılık» tangosunu çalmıştı.

İşte ortaya, genç kıızı Turgudun yakmış olması ihtimali, böylece çıkmıştı. Çok güzel huylu, yakışıklı, sevimli bir genç olan Turgudun böyle bir şey yapacağını kimse kabul etmiyordu.

Fakat onun aranması için derhal emirler verildi. Öğleden sonra çıkan gazeteler onun İzmitte, tirende yakalandığını ve İstnabula doğru yola çıkartıldığını yazdılar.

Yine dostları tarafından, kendisine telefonla hâdise anlatılan Rıdvan Nafiz, uçakla yola çıkmış, akşam üzeri perişan bir halde köşkün enkazı karşısında bir deli gibi haykırmağa başlamıştı:

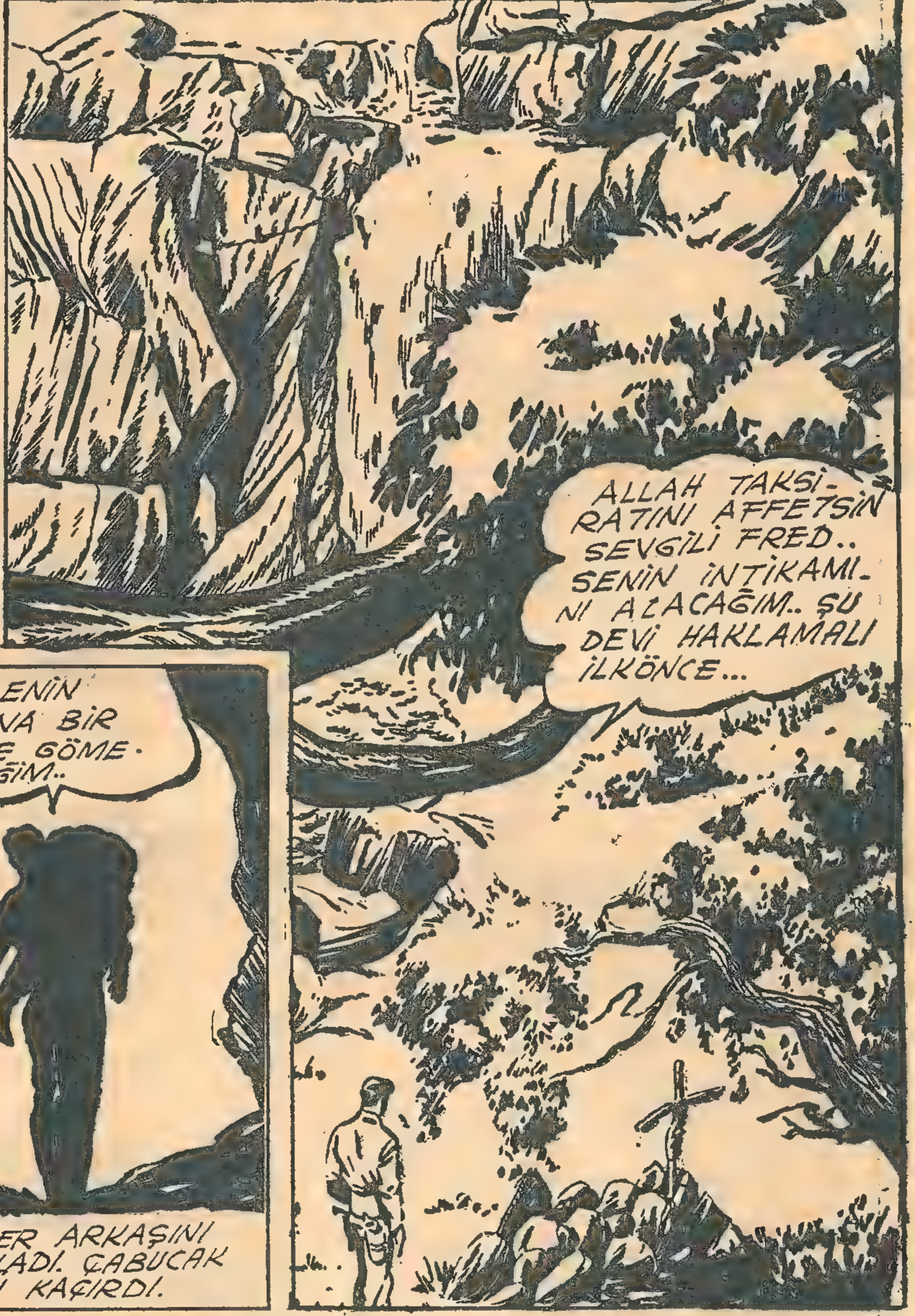
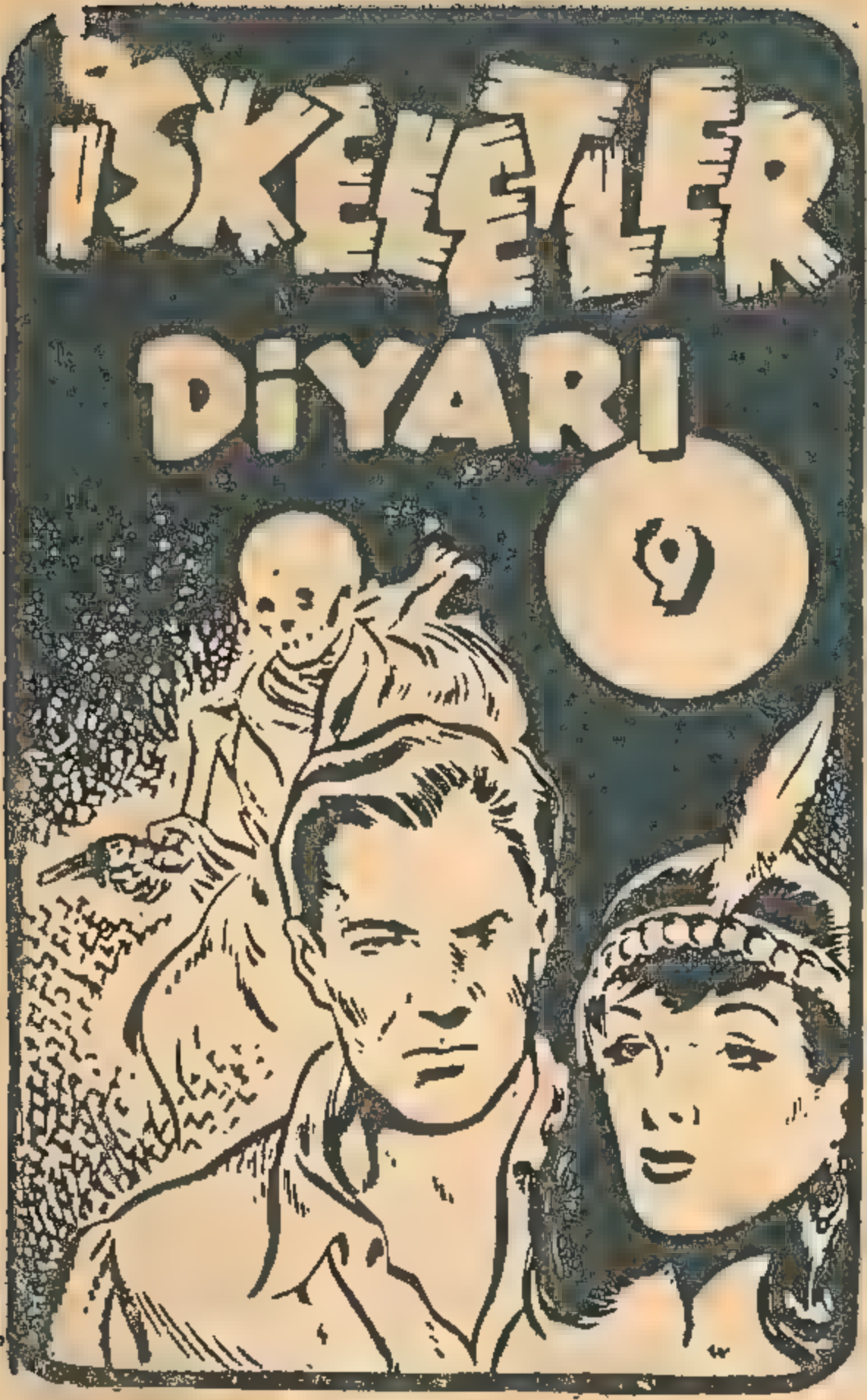
— Kızım nerede, Sevil nerede? Evlâdım nerede?

Acı hakikat kendisinden saklanamazdı. Yarı çılgın bir hale gelen erkek, metresinin üzerine atıldı. Onu boğmak, yalnız bıraktığı için öldürmek istiyordu. Bin güçlkle ayırabildiler. Adamcağız hastahaneye kaldırıldı. Koca köşkün bahçesinde, uluyan ihtiyar köpekten başka kimse kalmadı.

(Arkası var)

Maskeli kadın odanın ortasında duruyor ve parlıyan gözleriyle bakıyordu.

Kaymakam

Yazan: M. YAMAN

Kasabaya, Cumartesi akşamı varmıştı. Arabacının sağlık verdiği otele indi. Ertesi sabah oteliye sordu:

— Kaymakamın evi nerededir?

Otelci cevap verdi:

— Biraz uzakcadır. Ne kadar tarif etsem bulamazsınız. Eğer kendisini görmek isterseniz hamama gidin.

— Hamama mı?

— Evet. Kasabamızın öyle pek eğlencesi yoktur. Memurların çoğu öğleden sonra hamama gider, hem yıkanır, hem de hoşça vakit geçirirler. Hem bizim hamam çok uludur. Tarihten kalma.

Zaten yollarda kirlenmiş ve çok hırpalanmıştı. Kalktı. Hamama gitti. Hakikaten de kasabaya çok gelecek kadar büyük bir hamam. İçerisi bir mesire gibiydi. Hele göbek taşı bir lokantaya dönmüştü. Çay, kahve, gazoz, şerbet, yalancı dolma daha neler. Yiyip içiyor, atıyorlardı kahkahayı.

Soyunup dökündü, peştemala sarınıp yürüdü. Bukadar çıplak adam arasında kaymakamı nasıl bulsun! Şöyle etrafına bakındı. Gözüne kestirdiği birisine sokuldu:

— Baba, affedersin, Kaymakam beyi görmek istiyorum.

İhtiyar sordu:

— Ne yapacaksın Kaymakam beyi?

— Ben memurum, yeni geldim. Tanışacaktım.

— Sıcaklığa gir. Dipteki kurnada yıkanır her zaman. Halvete girmez. Çarpıntısı tutar.

Delikanlı sıcaklığa girdi. Dipte birbirinden hayli uzakça iki kurna vardı. Birinde şişmanca bir adam oturmuş, sırtını keseletiyordu. Kaymakam herhalde o olacaktı. Bir pot kırmamak için öteki kurnaya yöneldi. Orada yıkanan çelimsiz, zayıf adamın kulağına eğildi:

— Kaymakamı görmek istiyordum ben.

Öteki aynı fısıltı ile sordu:

— Kaymakamı ne yapacaksınız?

— Ben memurum, memur. Kendisini tanımak istiyorum. Sizin kulaklarınız pek ağır işitiyor galiba. Kendisiyle konuşmak istiyorum diyorum size.

— Kusura bakmayın, ha, demek konuşmak istiyorsunuz?

— Hiç olmazsa ne çeşit adam olduğunu uzaktan göreyim diyorum. Çünkü kendisi için pek de iyi söylemiyorlar.

— Meselâ ne gibi Beyefendi?

— Pek aksi bir adammış.

— Aksi ha!

— Evet, haylice nemrutmuş. Geçimsiz de diyorlar. Titiz mi titizmiş.

Yaşlı, sıska pek sevimli ve babacan bir adamdı. Fısıfısı konu-suyordu:

— Öyle diyorlarsa öyledir. Belki de hakları var.

— Bu benim çok canımı sıkıyor. Buralara gelmeğe razı olduk, bir de herifin kahrını çekemem. Kasaba berbat, karısı kıt. Bir de

amir diye nemrut birinin emrinde çalışmak...

— Hakkın var evlâdım. Çok doğru. Başka neler dediler?

— Her kafadan bir ses çıkıyor. Galiba genç bir karı da almış. Bu yüzden kimseye göz açtırmıyormuş. Böyle eski kafalı ve yobaz herifleri böyle mevkilerde ne diye tutarlar bilmem?

— İyi söyledin oğlum. Bilhassa senin gibi genç ve münevver ele-manlar böyleleri ile hiç bağdaşmaz.

— Benim zaten durmağa niyetim yok. Biraz kalayım, hastalandım, diye rapor alacak ve kapağı İstanbul'a atacam.

— Hani şu işi şimdiden yap-san iyi olur evlâdım. İşine karışmak istemem ama..

— Bir kere tayin edildim. Allah

kahretsin...

— Sen git, git. Kalma burada çocuğum.

Genç memur şaşırıldı. Sordu:

— Niçin ısrar ediyorsunuz böyle?

Yaşlı ve sıska adam aynı sessizlikle kulağına eğildi:

— Çünkü, iki gözüm evlâdım, Kaymakam bendenizim de..

(4 üncü sayfadan devam)

şarayı dinledi. Alt katta adım gürültüleri ve sesler duydu, lâkin kimse merdivenden yukarı çıkmadı. Biraz daha vakit geçirdikten sonra, dışarıda bir motor gürültüsü işitti. Kapanan kapının gacırtısı ve çakıl taşları üzerinde ilerleyen lastik tekerleklerin hisırtıları duyuldu. Bir otomobil, sonra başka bir otomobil daha... Nihayet binaya küf kokusuyla birlikte derin bir sessizlik hâkim olmakta gecikmedi.

Patrisyanın saati durmuştu. Vakti anlayamıyordu. Çünkü yağmur yağıyor ve güneşi görmek imkânı da kalmamış bulunuyordu. Pencereden, suların boşaldığı ağaçlardan ve dağları çevreleyen sis bulutlarından başka bir şey görmek de mümkün değildi. Camı açtı. Pencereden kaçamıyacağını anladı. Çünkü oda, zeminden çok yüksekti.

Sessizlik sinirine dokunmaya başlamıştı. Canı sigara çekiyordu ama, sigaraları cadı karının aşırıldığı çantada kalmıştı. Patrisya, gitlikçe içini saran korkuya karşı koymak için odada bir aşağı, üç yukarı gezinmeğe başladı. Birden, çarpıntı içinde durdu. Artık korkuyu unutmak, Grundu aklından çıkarmak, firar çarelerini araştırmak istiyordu.

(Arkası var)

MESLEKTAS

(6 ncı sayfadan devam)

di: "Bilâkis dostum. Tamamiyle yanıyorsun. Ben burada vazife ile bulunuyorum. Seni ele vermeye gelince.... Doğrusunu istersen sen kendini benden evvel ele verdin."

Hiddetinden kıpkırmızı keşlen Tony sordu: "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer sen Brighton istasyonunda cüzdanımı çalıp, kendini bana tanıtmısaydın, senin buraya ne maksatla geldiğini asla öğrenemiyectim. Bunu anladıktan sonra da seni gözden kaybetmeyip arkadaşlarım, yani polislere teslim etmek vazifemdi."

Şaşkınlıktan deliye dönen İspanyol:

"Cebimden çantamı çalan sendeğil miydin? diye haykırdı. Bu günkü vurgunlar hep senin elinin altından çıkmadı mı? Adının Altın Parmaklı Lucas olduğunu bana sen söylemedin mi?"

"Evet, arkadaşlarım bana öyle derler. Fakat mesleğim seninkinden farklıdır. Lucas benim asıl adımdır ama herkes beni başka isimle tanır. İşte kartvizitim!"

Adamın uzattığı karta bakan İspanyol Tony beyninden vurulmuşa döndü:

D i a v o l a

Hökkabaz ve Manyetizmacı

BİNBİR ROMAN

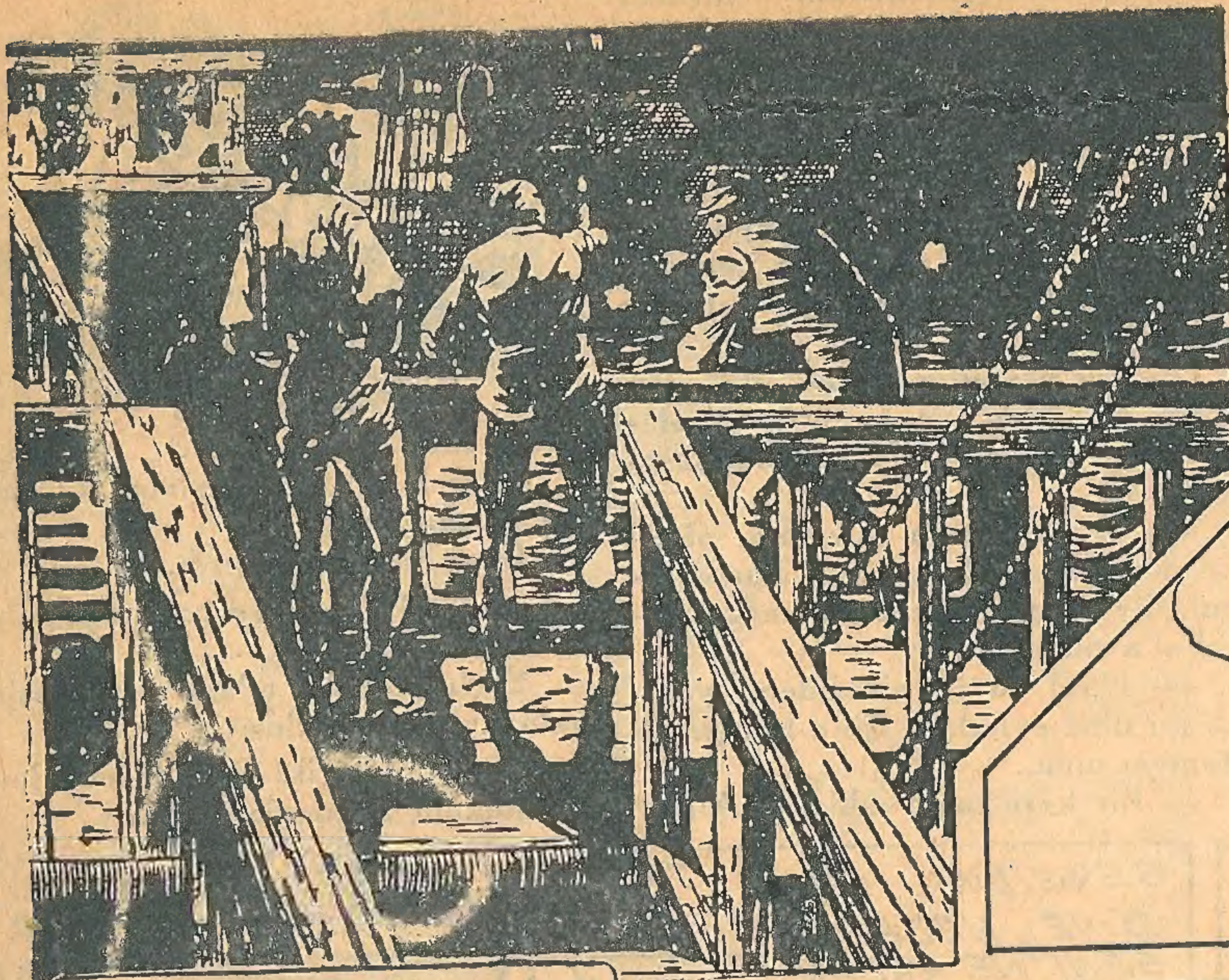
Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ veya işlerini tülen idare eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

"BÜTÜN GECE DENİZ KUDURMUŞ GİBİ ÇALKANDI DURDU. YER YER GÖRÜLEN IŞIK VE İŞARETLER KORSANLAR KRALINI ŞÜPHEYE DÜŞÜRDÜ. ERTESİ SABAH KORSANLAR KRALI KENDİNİ YALNIZ BULDU."

HAYRET!... MONTBAR TÜYMÜŞ... NEDEN ACABA...

KORSANLAR KRALI

No:22

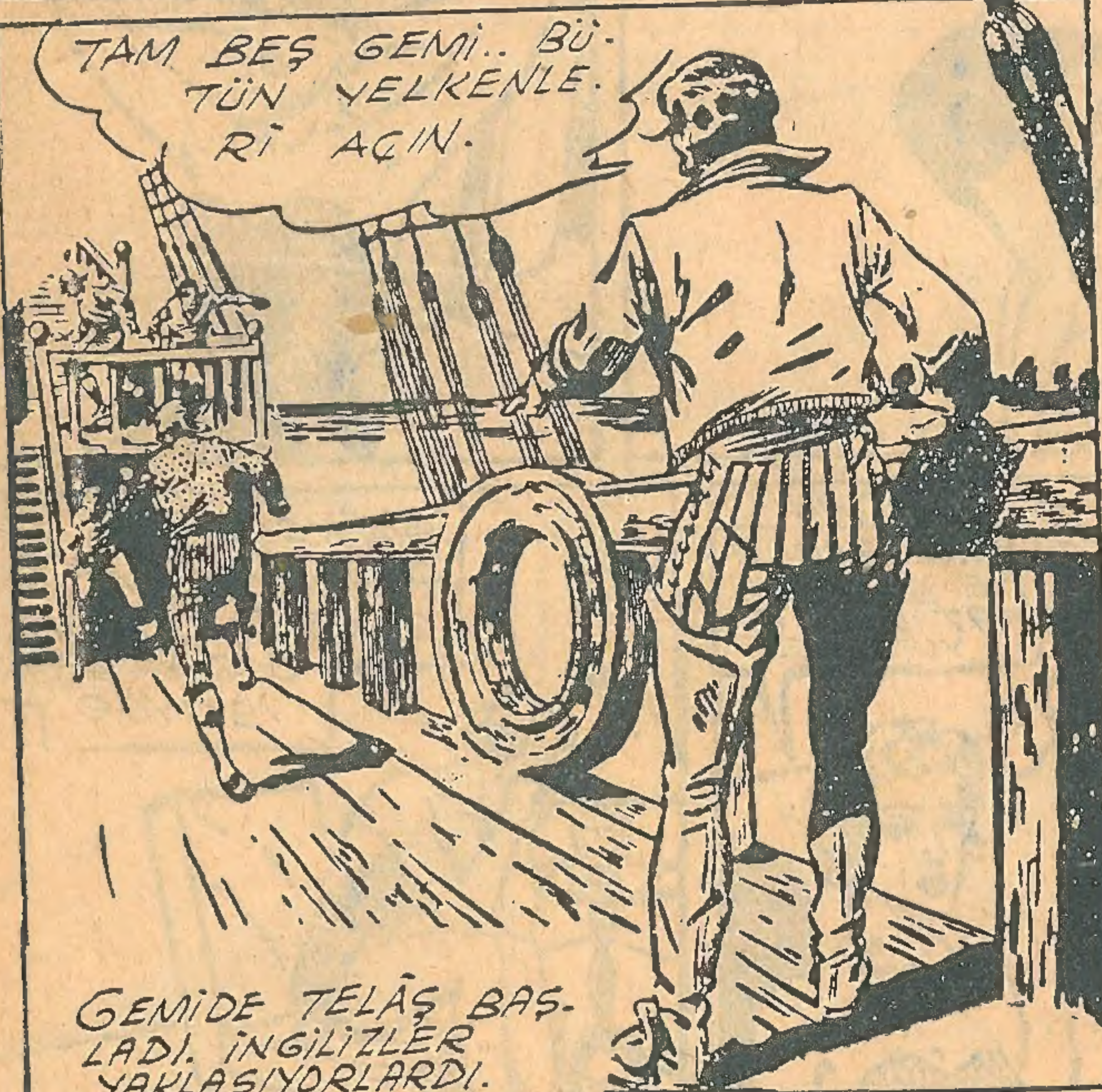
ÖNÜMÜZDE BİR YELKENLİ... VAR.. İNGİLİZ'E BENZER..

SAVAŞ YELKENLİSİ... KÜÇÜK HAKKIN VAR.. İNGİLİZ YELKENLİSİ...

İKİ TANE DAHA GÖZÜK TÜ.

KORSANLAR KRALI DÜRBÜNLE BAKTI.. GÖZCÜ ÇOCUĞUN HAKKI VARDI.. GELENLER İNGİLİZLERDİ.

TAM BEŞ GEMİ.. BÜTÜN YELKENLERİ AÇIN.

GEMİDE TELÂŞ BAŞLADI. İNGİLİZLER YAKLAŞIYORLARDI.

HEPİNİZ SİLAHLANIN ANBARLARA GİZLENİN.. HEP BİRLİKTE ATILACAKSINIZ, BİRDEN VURACAKSINIZ.. DÖVÜŞ YAPABİLECEĞİNİZ YERLERİ İYİ SEÇİN

KORSANLAR KRALININ YELKENLİSİ ÇATIRDIYARAK SERT BİR DÖNÜŞ YAPTI. LOMBAR TOPLARI BÖYLELİKLE İNGİLİZ YELKENLİSİNİN PROVASINA DÖNMÜŞ OLDU.

DÜMENİ YEKESİNİ SAĞA ÇEVİRİN..

İNGİLİZLERİN ATTIGİ BİR BOMBA YAKIN DÜŞTÜ.

ARKASI VAR

GİZLİ VAZİFE !..

İŞTE ŞU KA-
RANLIK ÇUKUR KÖR
KUYUR MUSUN?
KORKUYORSAN
GERİ DÖN.

HAYR
KÖR
MUYO-
RUM.

52

KÜÇÜK JÜL KARANLIK ÇUKUR
DA KAYBOLDU. ESİRLER SIKIN-
TI VE ENDİŞE İÇİNDE BEK-
LEŞİYORDILAR.
KORKMAYINIZ..
BEN JÜL'E GÜ-
VENİYORUM.

JÜL KARANLIK ÇUKURDAN
İÇERİ DALDI.
BÜTÜN BU TOPRAKLAR
HEP ÇUKULATADAN OLSA
ÇUKULATAYI O KADAR
ÇOK GÖRECEĞİM
GELDİ
Kİ..

JÜL NİHAyet DAHA BÜYÜ-
CER BİR ÇUKURA VARDI.
TEPESİ AÇIKTI VE İŞIK
GELİYORDU. BÜYÜK SA-
BİRSİZLİKLA ÇUVALLAR-
DAN BİRİNİ AÇTI. İÇİ ÇU-
KULATA D
LUYDU

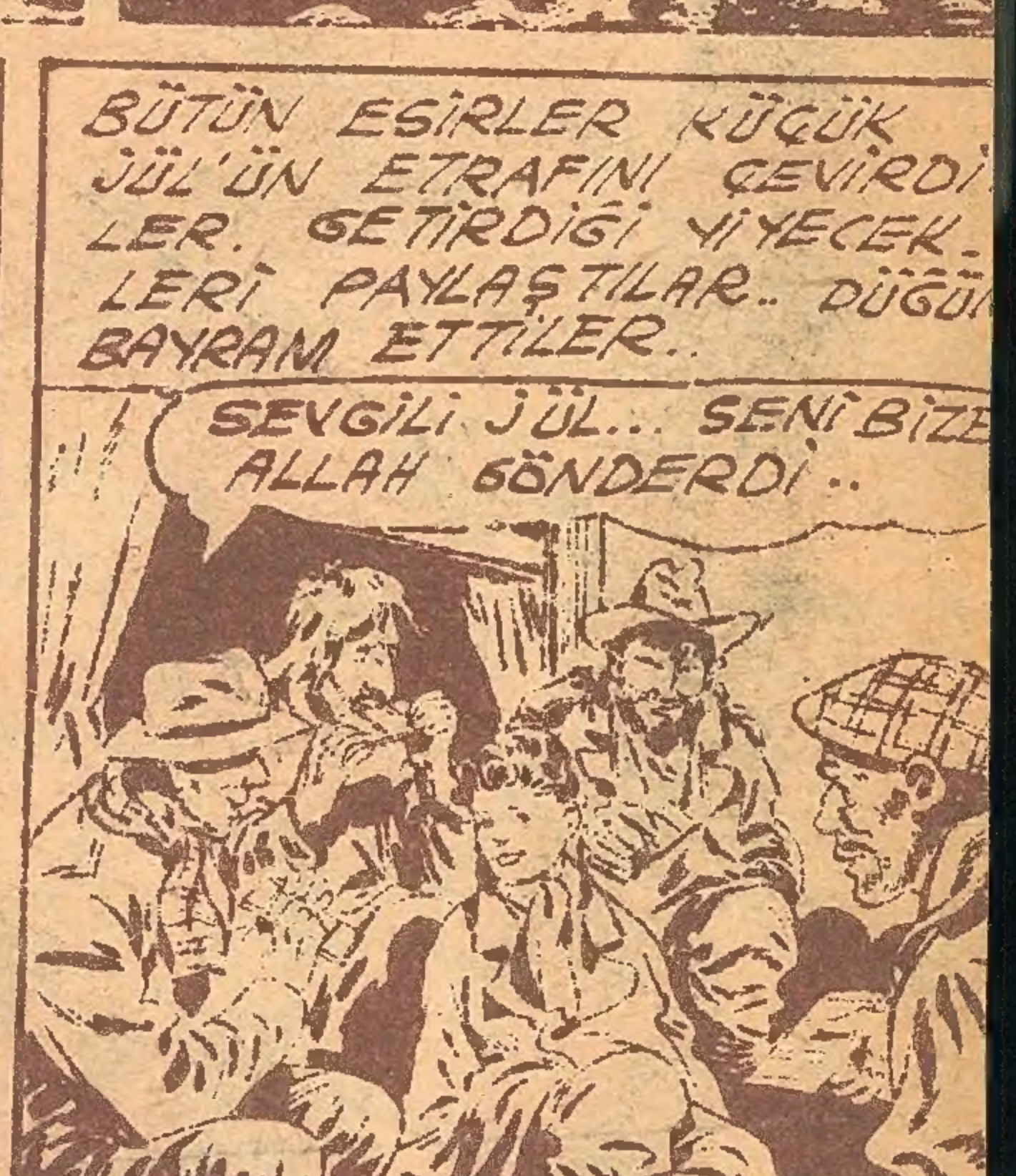
AYLARDANBERİ AÇLIKTAN
CANI ÇIKMIŞ OLAN ZAVALLI
KÜÇÜK JÜL BÜYÜK SİR İŞTİ.
HA İLE YİYECEKLERİN Ü-
ZERİNE ATILDI.

JÜL KARNİNİ VE GÖZÜNÜ
İYİCE DOYURDUKTAN
SONRA CEPLERİNİ, KOY-
NUNU DOLDURDU. GERİ
DÖNDÜ.

ABRAHAM BÜYÜK
BİR SIKINTI İÇİN.
DE PENCEREDE
JÜLÜ BEKLİYORDU.
NİHAyet..

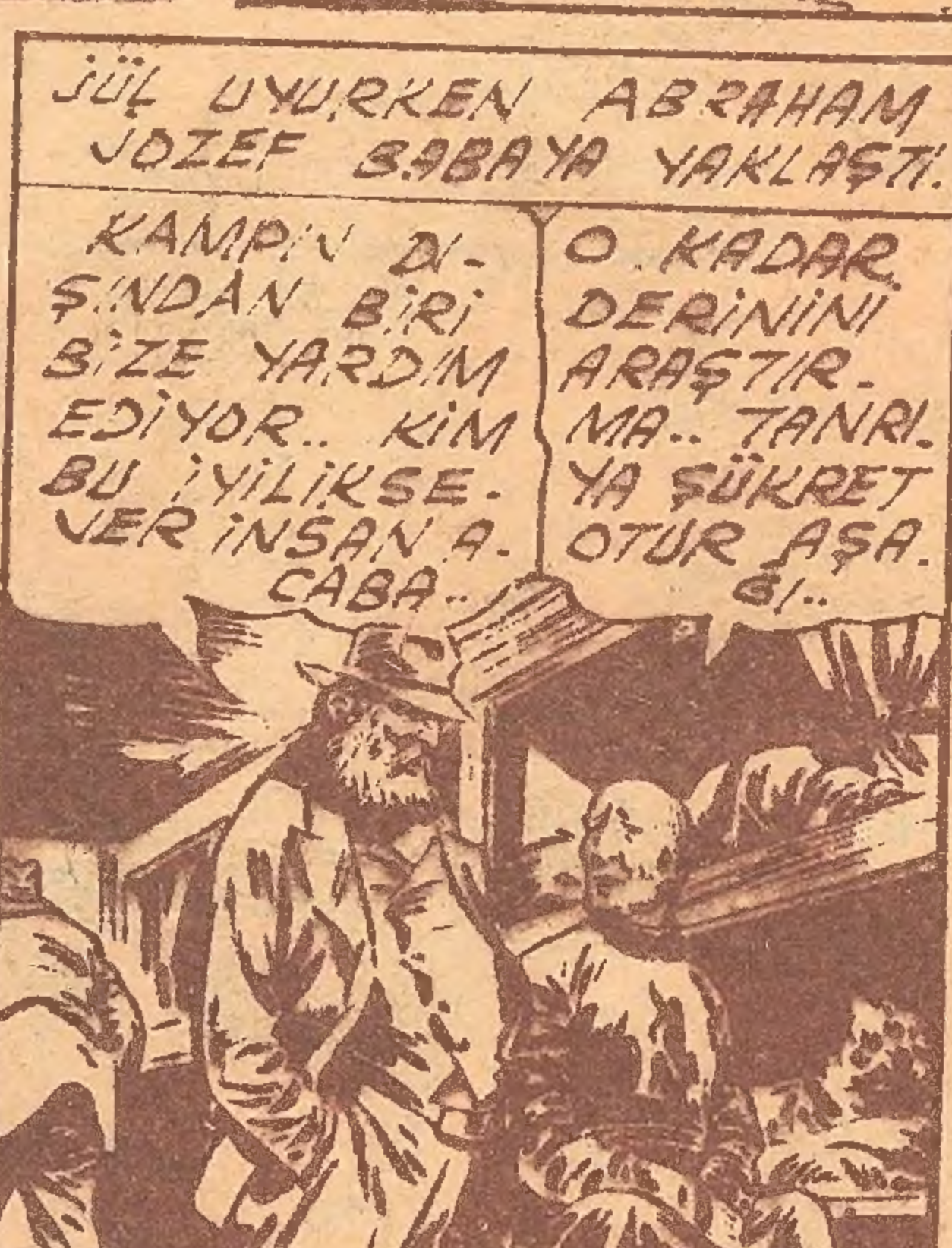
BÜTÜN ESİRLER KÜÇÜK
JÜL'ÜN ETRAFINI GEVİRDİ-
LER. GETİRDİĞİ YİYECEK-
LERİ PAYLAŞTILAR. DÜĞÜN
BAYRAM ETTİLER.

SEVGİLİ JÜL... SENİ BİZE
ALLAH GÖNDERDİ..

JOZEF BABA.
GÖRSEN NE
ÇOK ÇUKULATA
VAR.. ÇOK YE-
DİM KARNİM
AĞIRIYOR.

BANA
SÖZ VER.
HABERİ-
MİZ OL-
MADAN
ORAYA
GİTMİYE-
CEKSEN..

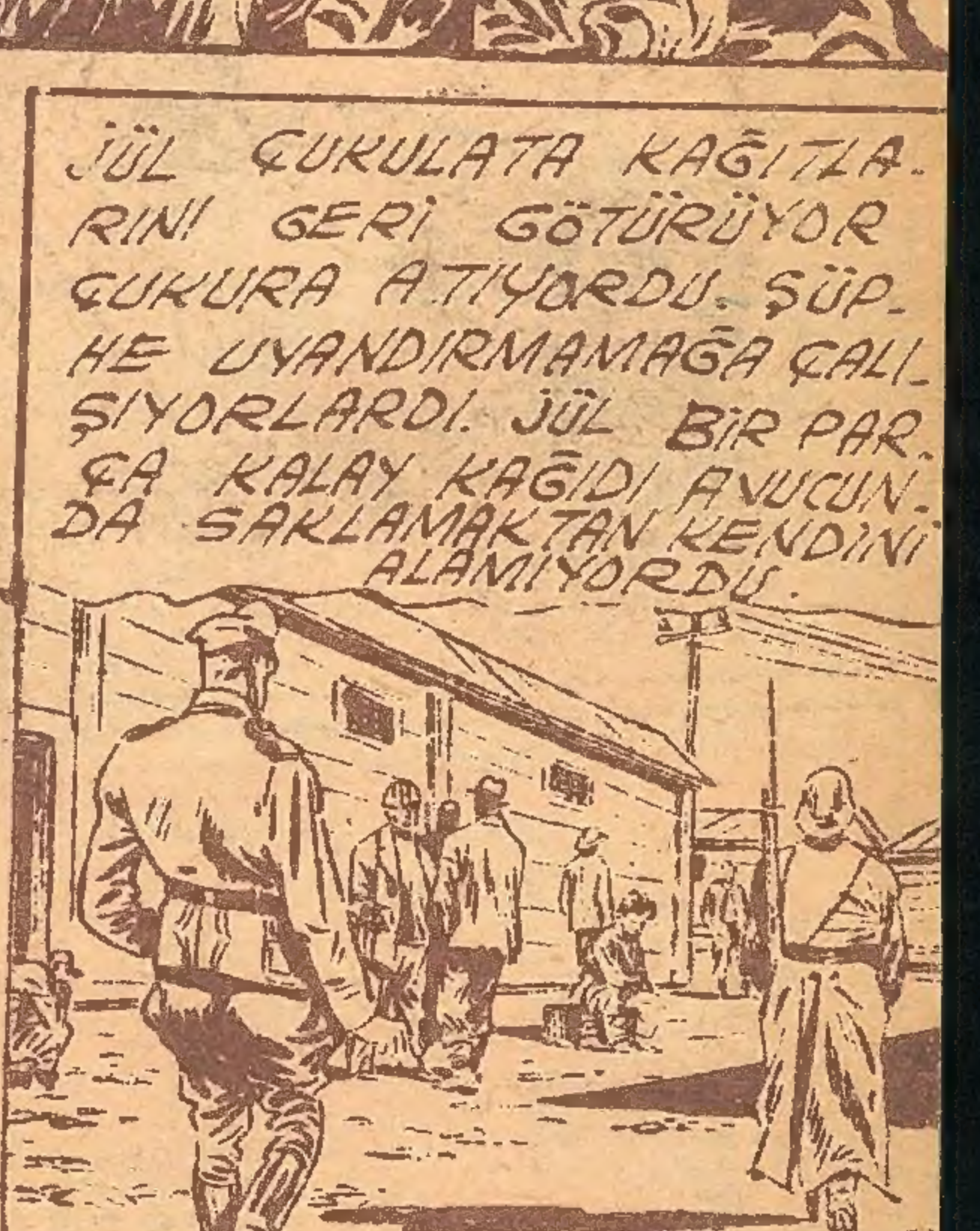
JÜL UYURKEN ABRAHAM
JOZEF BABAYA YAKLAŞTI.

KAMPIN DI-
ŞINDAN BİRİ
BİZE YARDIM
EDİYOR.. KİM
BU İYİLİKSE-
VER İNSAN A.
CABA..

O KADAR
DERİNİNİ
ARAŞTIR.
MA.. TANRI
YA ŞÜKRET
OTUR AŞA-
ĞI..

KÜÇÜK JÜL BİRÇOK GECE-
LER AYNI İŞİ TEKRARLADI.
BİR HAYLI YİYECEK GETİRDİ.
JOZEF İYİLEŞİNCE BUNLAR-
DAN BİR KISMINI KADIN-
LAR BARAKASINA GÖTÜRDÜ.

JÜL ÇUKULATA KAĞITLA-
RINI GERİ GÖTÜRÜYÖR
ÇUKURA ATIYORDU. ŞÜP-
HE UYANDIRMAMAĞA ÇALI-
ŞIYORDILAR. JÜL BİR PAR-
ÇA KALAY KAĞIDI ANUCUN-
DA SAKLAMAKTAN KENDİNİ
ALAMIYORDU.

BİRGÜN BUNUNLA OYNAR.
KEN VOLF GÖRDÜ.

SÖYLE
BUNU
NEREDEN
BUL-
DUN

BİLMİYORUM
EFENDİM..
BİLMİYORUM

SANA KİM
ÇUKULATA
VERDİ
ÇABUK SÖY-
LE YOKSA
PARALARIM
SENİ.

KİMSE VER-
MEDİ E-
FENDİM.

VOLF ÇOCUĞU TOKATLADI.
DOĞRUYU SÖYLE. YOK-
SA SENİ KAMÇILATI-
RIM. EĞER BUNU VE-
REN GARDİYANLARDAN
BİRİ İSE ONU DERHAL
ASTIRIRIM

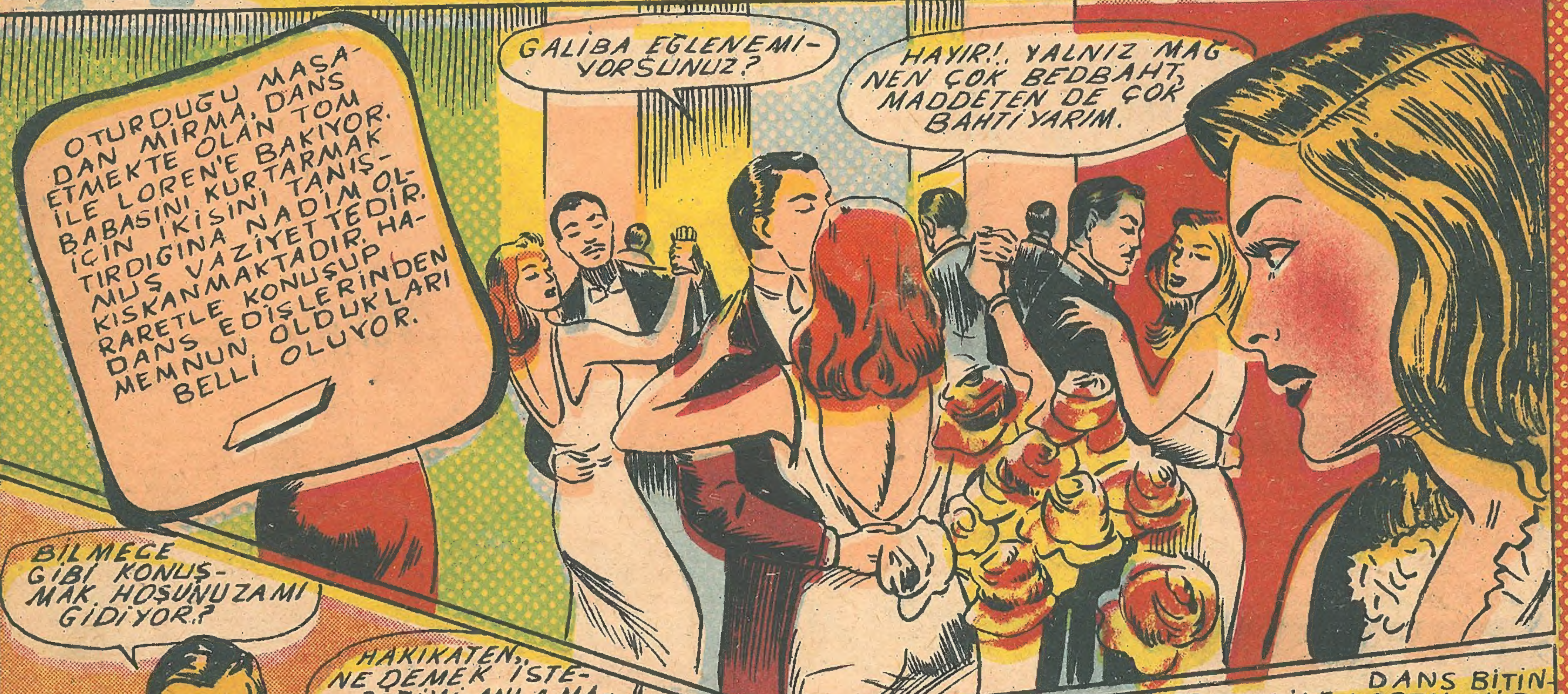
VOLF ÇOCUĞUN CEPLERİNİ
KARIŞTIRDI. BİR KARAMELA
VE BİR BİSKÜVİT BULDU.

YA BUNLAR.. YA BUN-
LAR.. DOĞRUYU
SÖYLİYECER MİSİN
KÜÇÜK HİRSİZ..

ARKASI VAR

52

İKİ AŞK ARASINDA

OTURDUĞU MASA-
DAN MİRMA, DANS
ETMEKTE OLAN TOM
İLE LOREN'E BAKIYOR.
BABASINI KURTARMAK
İÇİN İKİSİNİ TANIS-
TIRDIĞINA NADİT EDİR.
MUS VAZİYETTEDİR. HA-
KISKANMAKTADIR. HA-
RARETLE KONUSUP
DANS EDİŞLERİNDEN
MEMNUN OLDUKLARI
BELLİ OLUYOR.

GALİBA EĞLENEMİ-
YORSUNUZ?

HAYIR!.. YALNIZ MAG-
NEN ÇOK BEDBAHT,
MADDETEN DE ÇOK
BAHTIYARIM.

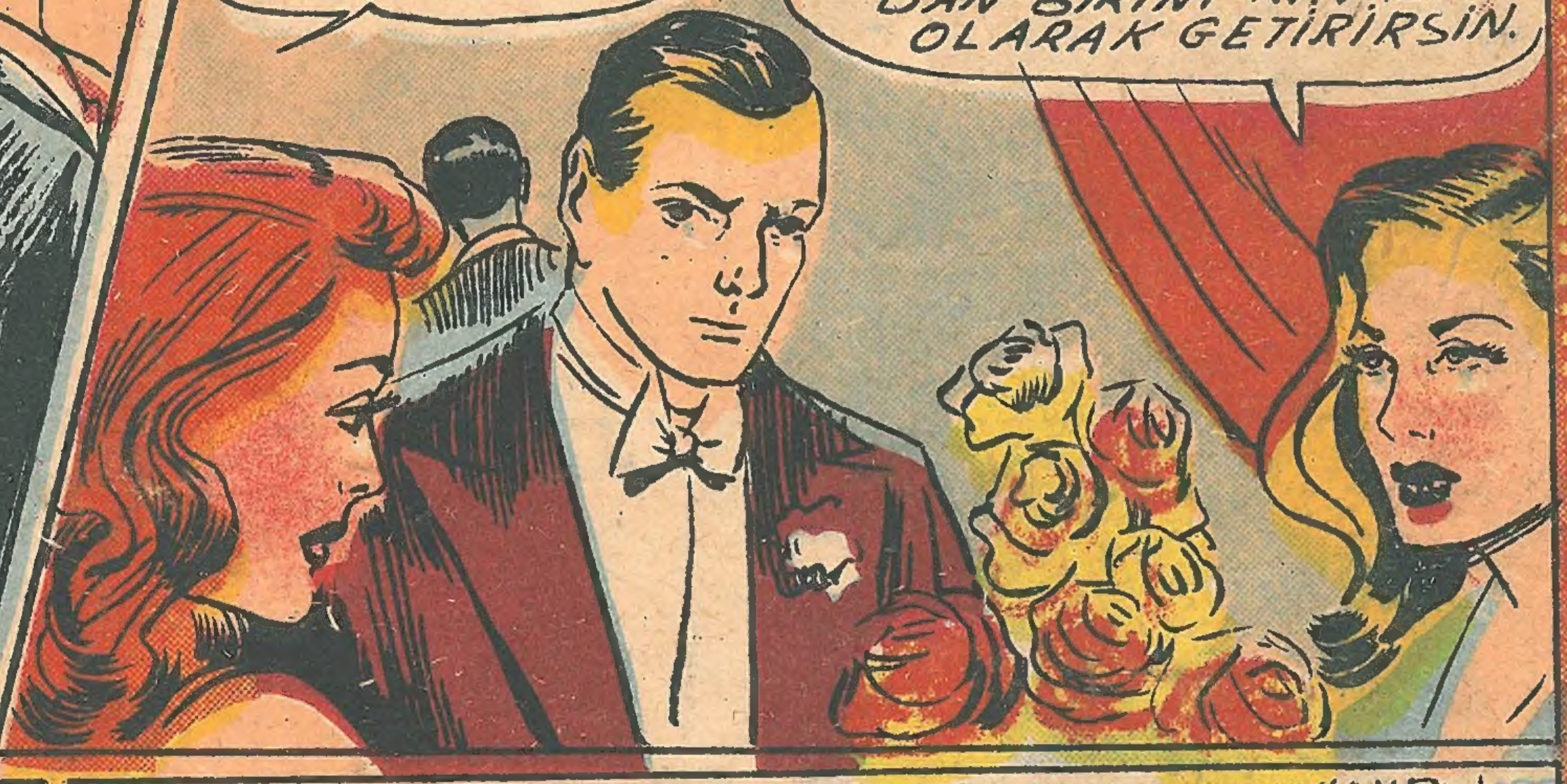
BİLMECE
GİBİ KONUS-
MAK HOŞUNUZAMI
GİDİYOR?

HAKİKATEN,
NE DEMEK İSTE-
DİĞİMİ ANLA MA-
DİNİZNİ?

DANS BİTİN-
CE TOM İLE LOREN, MİR-
MANIN YANINA DÖNER.

YALNIZ KALDIĞINA
ÜZÜLDÜM. ARTIK
DANS ETMEM.

BİR DAHA SEFERE SEN
SU PRESTİŞKARLARIN-
DAN BİRİNİ KAVAYE
OLARAK GETİRİRSİN.

BİR DAHA DANS ET-
MEM DEDİM.

BİRTİĞİNİZ İÇİN-
Nİ BUKARARI VER-
DİNİZ?

LOREN AĞLAYACAKMIŞ GİBİ BİR TAVIR TAKINIR.

HAYIR. YALNIZ
MÜZİK VE GÜ-
RÜLTÜDEN YO-
RULDUM. SAY-
FIYEYE GİDİP
KİMSEYİ GÖR-
MEK İSTEMİ-
YORUM.

